

บทที่ 5

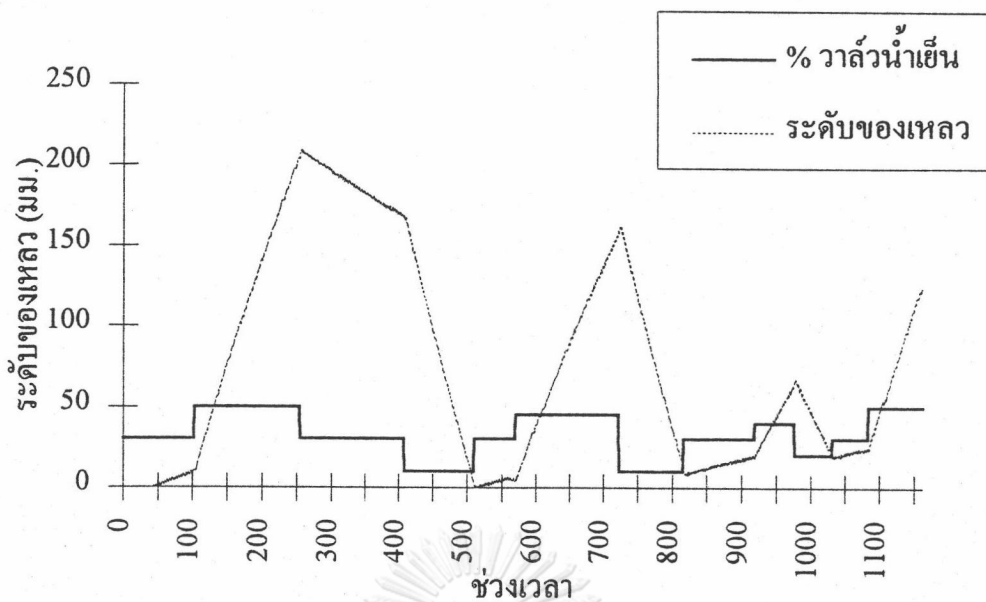
ผลการทดลอง วิเคราะห์ และสรุปผลการทดลอง

จากขั้นตอนการทดลอง ในบทนี้จะนำผลการทดลองมาแสดง เพื่อวิเคราะห์และเปรียบเทียบผลการทดลองในแต่ละขั้นตอนหรือกรณี ก่อนจะนำไปสู่การสรุปผลและปัญหาในการวิจัย ตลอดจนข้อเสนอแนะแนวทางในการศึกษาต่อไป

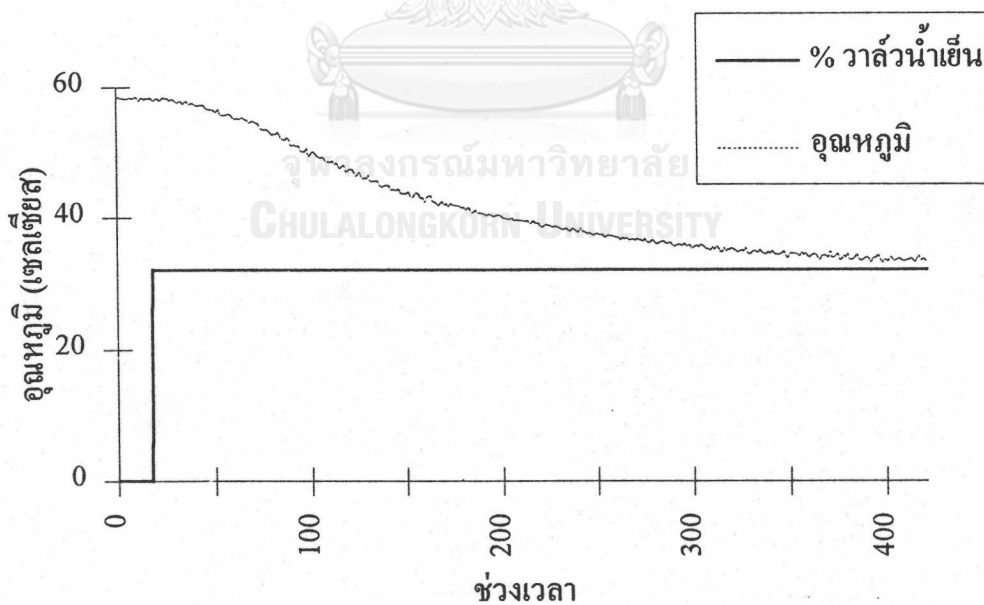
5.1 ผลการทดลอง และวิเคราะห์ผลการทดลอง

5.1.1 ผลการหาค่าการตอบสนองของเอาต์พุตต่ออินพุต

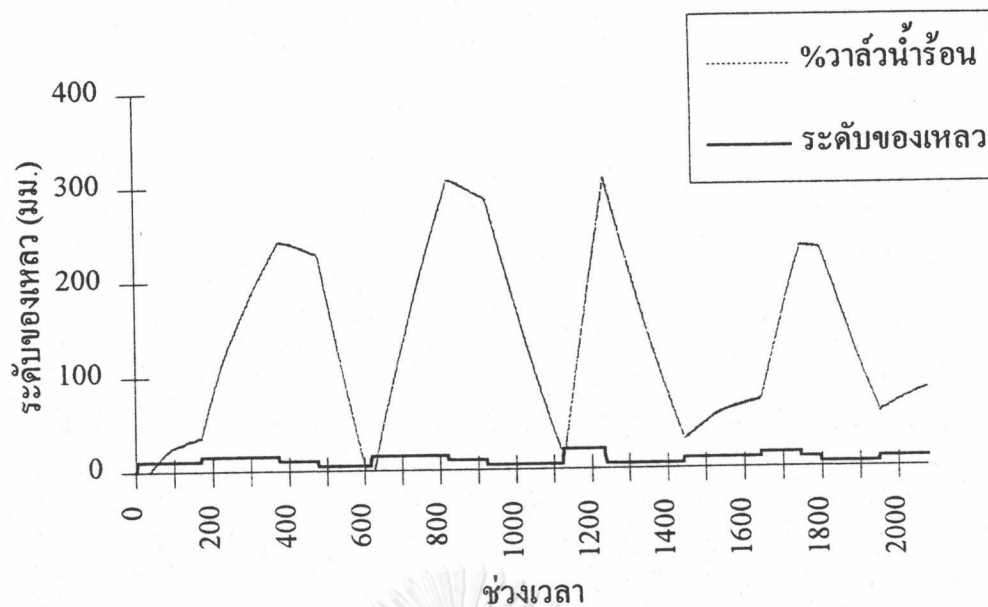
จากขั้นตอนการทดลองหาค่าการตอบสนองแบบสเต็ปต่ออินพุตของเอาต์พุตแต่ละคู่ โดยมีลักษณะของการปรับค่าอินพุตเป็นสเต็ป ดังตัวอย่างในรูปที่ 5.1 - 5.4 ซึ่งใช้ลักษณะการทดสอบสเต็ปได้ 2 รูปแบบคือ แบบ 1 สเต็ป และแบบหลายสเต็ปอย่างสุ่ม เพื่อเปรียบเทียบผลของการตอบสนองและหาค่าเฉลี่ย ได้ผลของลักษณะการตอบสนองต่อสเต็ปของแต่ละคู่ดังรูปที่ 5.5 - 5.8 และจากการระบุหาลักษณะกระบวนการ โดยโปรแกรม Matlab Toolbox Identification สามารถสรุปได้ดังตารางที่ 5.1 ซึ่งจากลักษณะการตอบสนองต่อสเต็ปนี้จะนำไปใช้ในการสร้างแมทริกซ์ของตัวควบคุมดีเอ็มซีในขั้นตอนต่อไป

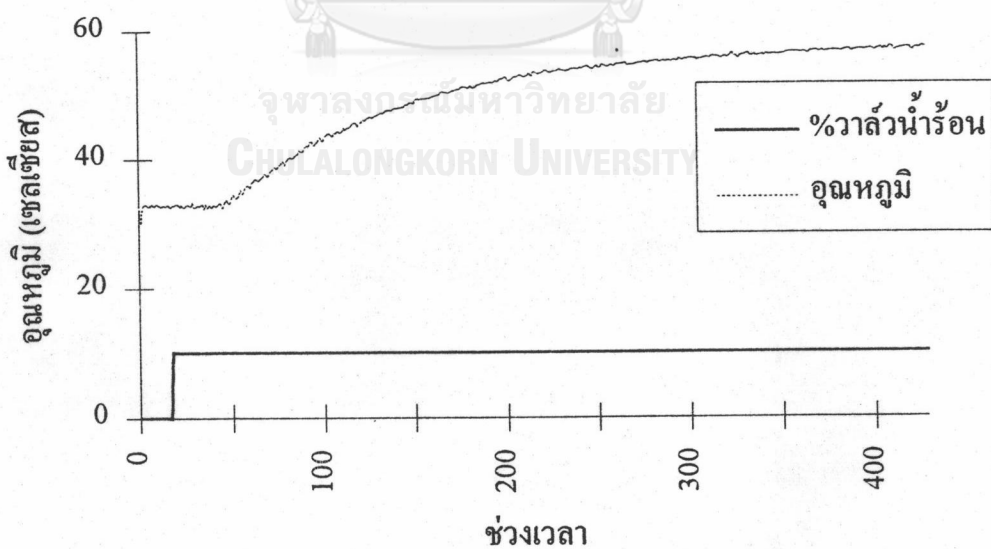
รูปที่ 5.1 ลักษณะการทดสอบการตอบสนองต่อสเต็มพ์ของอัตราการไหลของน้ำเย็น
ต่อระดับของเหลว

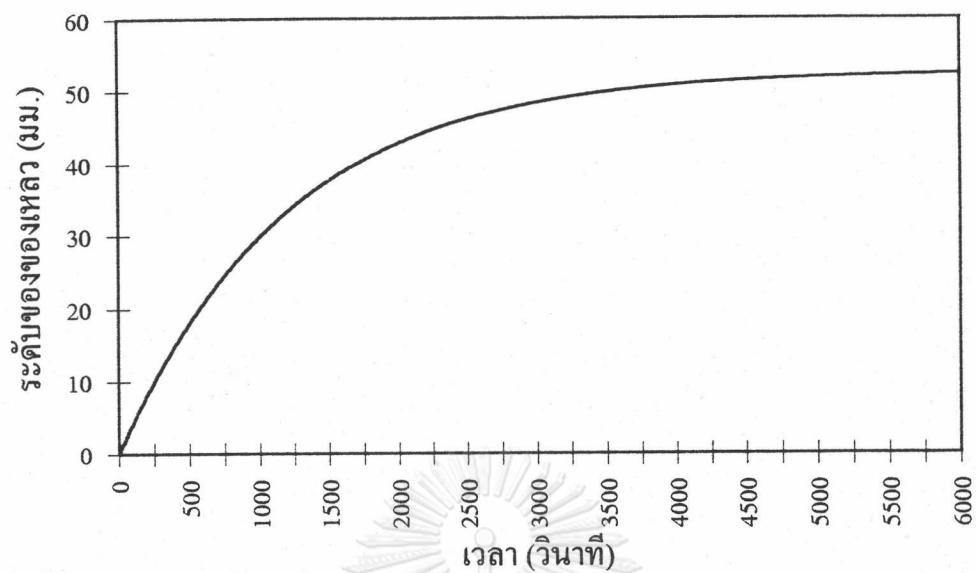
รูปที่ 5.2 ลักษณะการทดสอบการตอบสนองต่อสเต็มพ์ของอัตราการไหลของน้ำเย็นต่ออุณหภูมิ

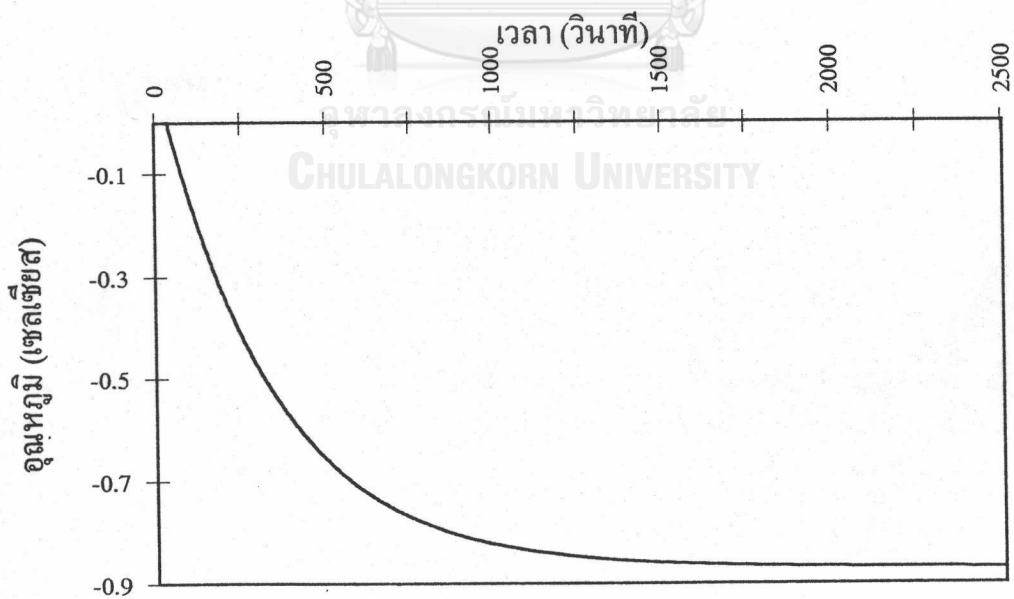
รูปที่ 5.3 ลักษณะการทดสอบการตอบสนองต่อสเต็มพีของอัตราการไหลของน้ำร้อนต่อระดับของเหลว

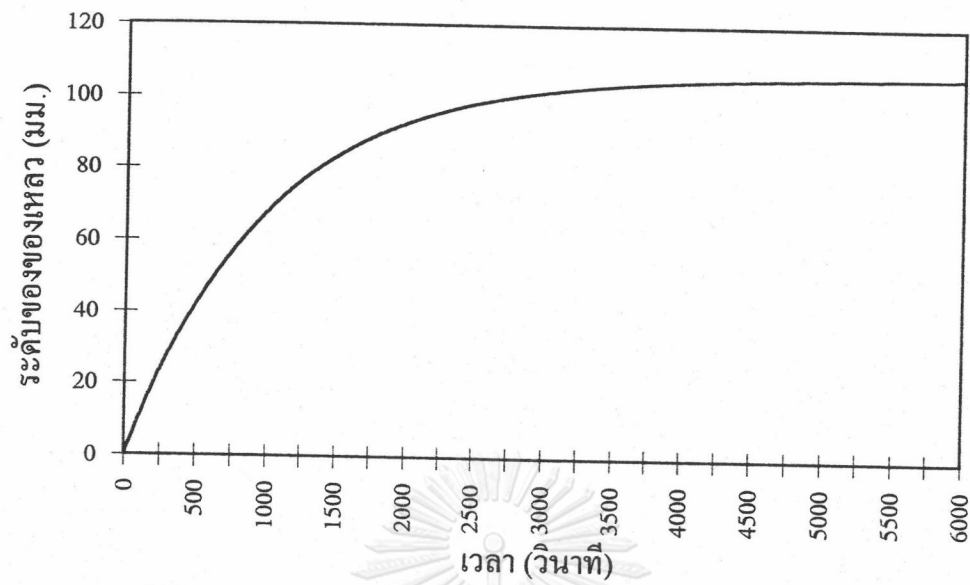
รูปที่ 5.4 ลักษณะการทดสอบการตอบสนองต่อสเต็มพีของอัตราการไหลของน้ำร้อนต่ออุณหภูมิ

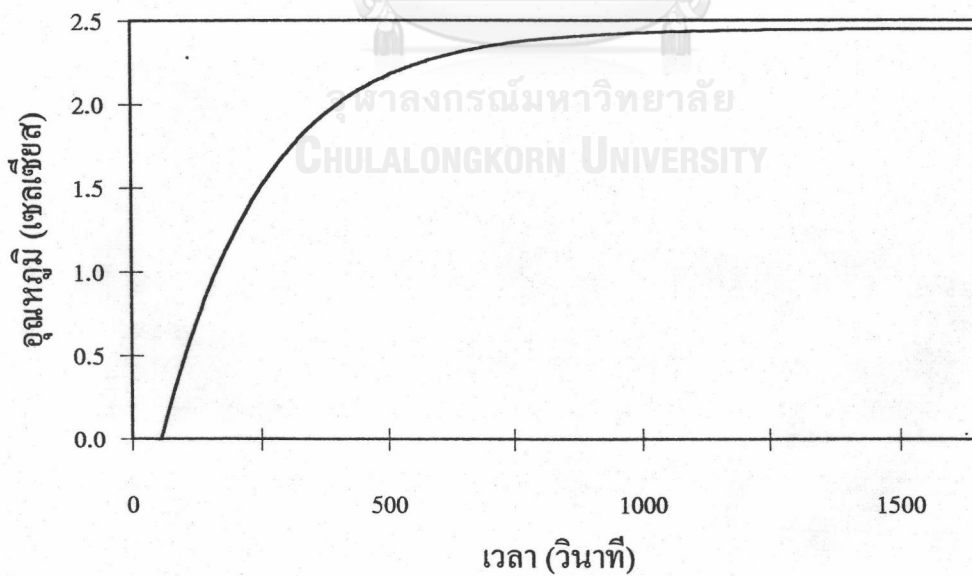
รูปที่ 5.5 สัญญาณการตอบสนองต่อสเต็ปของอัตราไหลของน้ำเย็นต่อระดับของเหลว

รูปที่ 5.6 สัญญาณการตอบสนองต่อสเต็ปของอัตราไหลของน้ำเย็นต่ออุณหภูมิ

รูปที่ 5.7 สัญญาณการตอบสนองต่อสเต็ปของอัตราการไหลของน้ำร้อนต่อระดับของเหลว

รูปที่ 5.8 สัญญาณการตอบสนองต่อสเต็ปของอัตราการไหลของน้ำร้อนต่ออุณหภูมิ

ตารางที่ 5.1 แสดงผลการหาค่าการตอบสนองของเอาต์พุตต่ออินพุต

อินพุต	เอาต์พุต	ค่าแกนของ กระบวนการ K_p	ค่าคงตัวเวลา τ (วินาที)	ค่าเดดไทม์ T_d (วินาที)
อัตราการไหล ของน้ำเย็น	ระดับของเหลว	52.55	1191.4	0
	อุณหภูมิ	-0.87	328	36
อัตราการไหล ของน้ำร้อน	ระดับของเหลว	106.5	986.8	0
	อุณหภูมิ	2.448	203.8	56

จากผลการทดลองหาค่าการตอบสนองของเอาต์พุตต่ออินพุต โดยตั้งสมมติฐานให้เป็น
กระบวนการอันดับหนึ่งจะได้ทรานสเฟอ์ฟังก์ชันความสัมพันธ์ของอินพุตและเอาต์พุต
4 คู่ ดังนี้

ก. เปอร์เซนต์วาล์วน้ำเย็นต่อระดับของเหลว เป็นกระบวนการอันดับหนึ่ง
ไม่มีเดดไทม์

$$T(S) = \frac{52.55}{1191.4S + 1} \quad (5-1)$$

ข. เปอร์เซนต์วาล์วน้ำร้อนต่อระดับของเหลว เป็นกระบวนการอันดับหนึ่งไม่มีเดดไทม์

$$T(S) = \frac{106.5}{986.8S + 1} \quad (5-2)$$

ค. เปอร์เซนต์วาล์วน้ำเย็นต่ออุณหภูมิ เป็นกระบวนการอันดับหนึ่งมีเดคไทม์

$$T(S) = \frac{-0.87e^{-36S}}{328S+1} \quad (5-3)$$

ง. เปอร์เซนต์วาล์วน้ำร้อนต่ออุณหภูมิ เป็นกระบวนการอันดับหนึ่งมีเดคไทม์

$$T(S) = \frac{2.448e^{-56S}}{203.8S+1} \quad (5-4)$$

จากค่าการตอบสนองต่อสเต็ปสามารถนำมาหาเมทริกซ์ A ได้ ขึ้นอยู่กับคาบการเก็บ

ตัวอย่าง ดังแสดงในภาคผนวก ข สำหรับกรณีที่ใช้ในการออกแบบคิเอ็มซีมีค่า $\Delta t = 10$ วินาที

5.1.2 ผลการควบคุมระบบแบบเอสไอเอสไอ

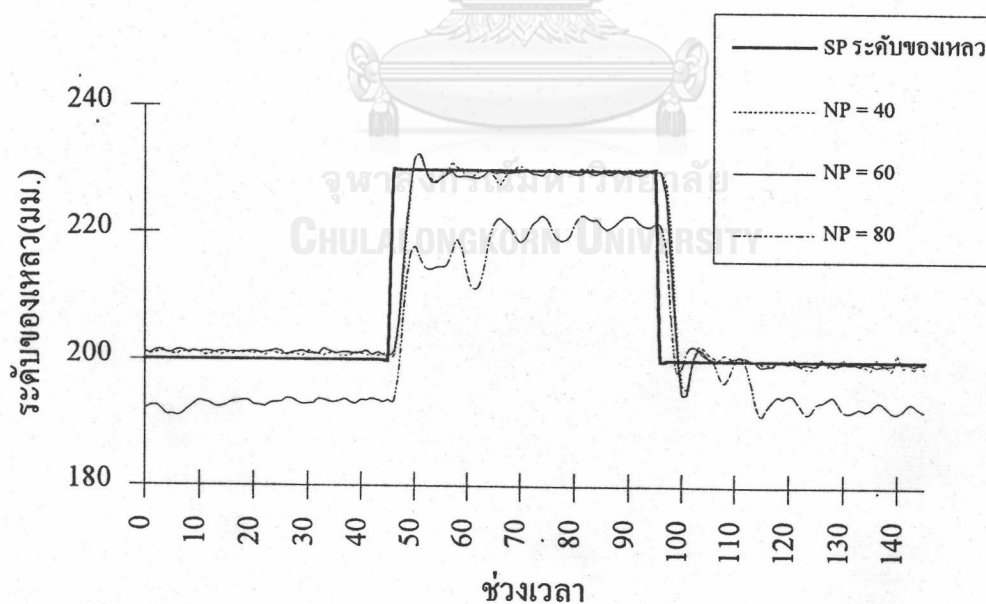
หลังจากได้ค่าการตอบสนองต่อสเต็ปแล้วนำมาสร้างเมทริกซ์ A ของตัวควบคุมคิเอ็มซีแบบเอสไอเอสไอ โดยเลือกเปรียบเทียบลูการควบคุมระดับของเหลวโดยอัตราการไหลของน้ำร้อน หรืออัตราการไหลของน้ำเย็น กับตัวควบคุมพีไอดีซึ่งได้รับการจูนให้มีผลการควบคุมที่ดีที่สุด และปรับตัวแปรปรับของตัวควบคุมคิเอ็มซีเพื่อคูลผลของตัวแปรปรับแต่ละตัว คือ ค่าจำนวนช่วงเวลาในการทำนายค่าตัวแปรเอาท์พุท ค่าจำนวนช่วงเวลาในการปรับตัวแปรปรับ และค่าเฟกเตอร์น้ำหนัก w แล้วเลือกตัวแปรที่ให้ผลการควบคุมที่ดีที่สุดมาเปรียบเทียบกับตัวควบคุมพีไอดี สำหรับคาบการเก็บตัวอย่างที่ใช้คือ 10 วินาที

(1) ผลของจำนวนช่วงเวลาในการทำนายค่าตัวแปรเอาท์พุทต่อตัวควบคุมดีเอ็มซี

ในการเลือกตัวแปรของดีเอ็มซี ตัวแปรหนึ่งคือ จำนวนช่วงเวลาในการทำนายค่าตัวแปรเอาท์พุทที่ใช้ในการคำนวณหาค่าในไดนามิกแมทริกซ์ จากตารางและกราฟเป็นผลของจำนวนช่วงเวลาของการทำนายค่าตัวแปรเอาท์พุทต่อการควบคุมระดับของเหลวด้วยอัตราการไหลของน้ำเย็นซึ่งเป็นตัวควบคุมดีเอ็มซีของระบบเอสไอเอสโอ

ตารางที่ 5.2 แสดงผลของจำนวนช่วงเวลาการทำนายค่าตัวแปรเอาท์พุทต่อตัวควบคุมดีเอ็มซี

จำนวนช่วงเวลาการทำนายค่าตัวแปรเอาท์พุท	ผลรวมค่าสัมบูรณ์ของความผิดพลาด
40	260.4
60	253.9
80	1215.9

รูปที่ 5.9 แสดงผลการเปลี่ยนแปลงค่าจำนวนช่วงเวลาการทำนายค่าตัวแปรเอาท์พุทต่อประสิทธิภาพการควบคุมของตัวควบคุมดีเอ็มซี

(2) ผลของจำนวนช่วงเวลาของตัวแปรปรับต่อตัวควบคุมดีเอ็มซี

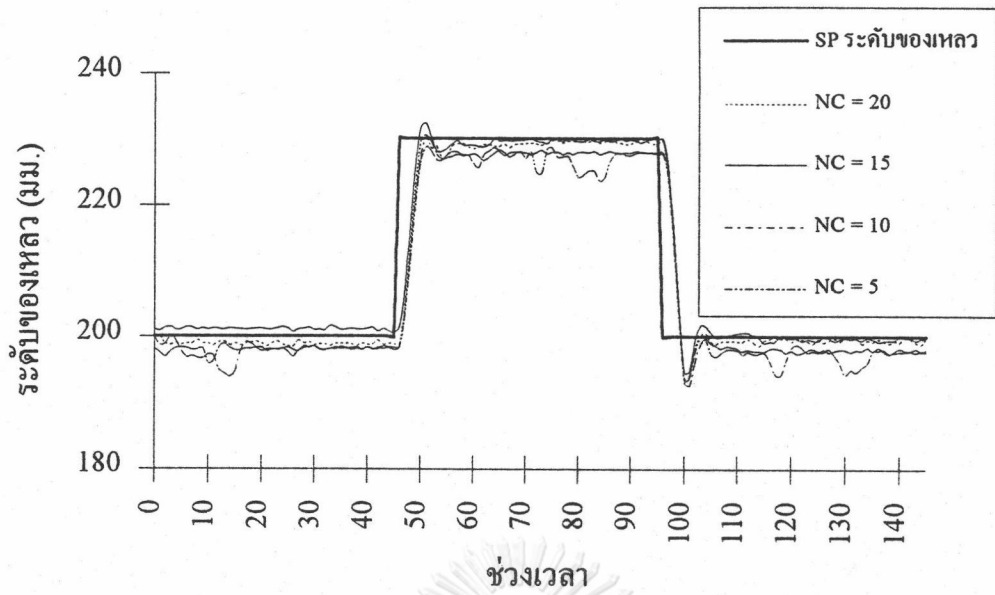
ในการเลือกตัวแปรของดีเอ็มซี ตัวแปรหนึ่งคือ จำนวนช่วงเวลาของตัวแปรปรับที่ใช้ในการคำนวณหาค่าในไดนามิกแมทริกซ์ จากตารางและกราฟเป็นผลของจำนวนช่วงเวลาของการปรับตัวแปรปรับคืออัตราการไหลของน้ำขึ้นต่อระดับของเหลว ซึ่งเป็นตัวควบคุมดีเอ็มซีของระบบเอสไอเอสไอ

ตารางที่ 5.3 แสดงผลของการปรับจำนวนช่วงเวลาของตัวแปรปรับต่อตัวควบคุมดีเอ็มซี

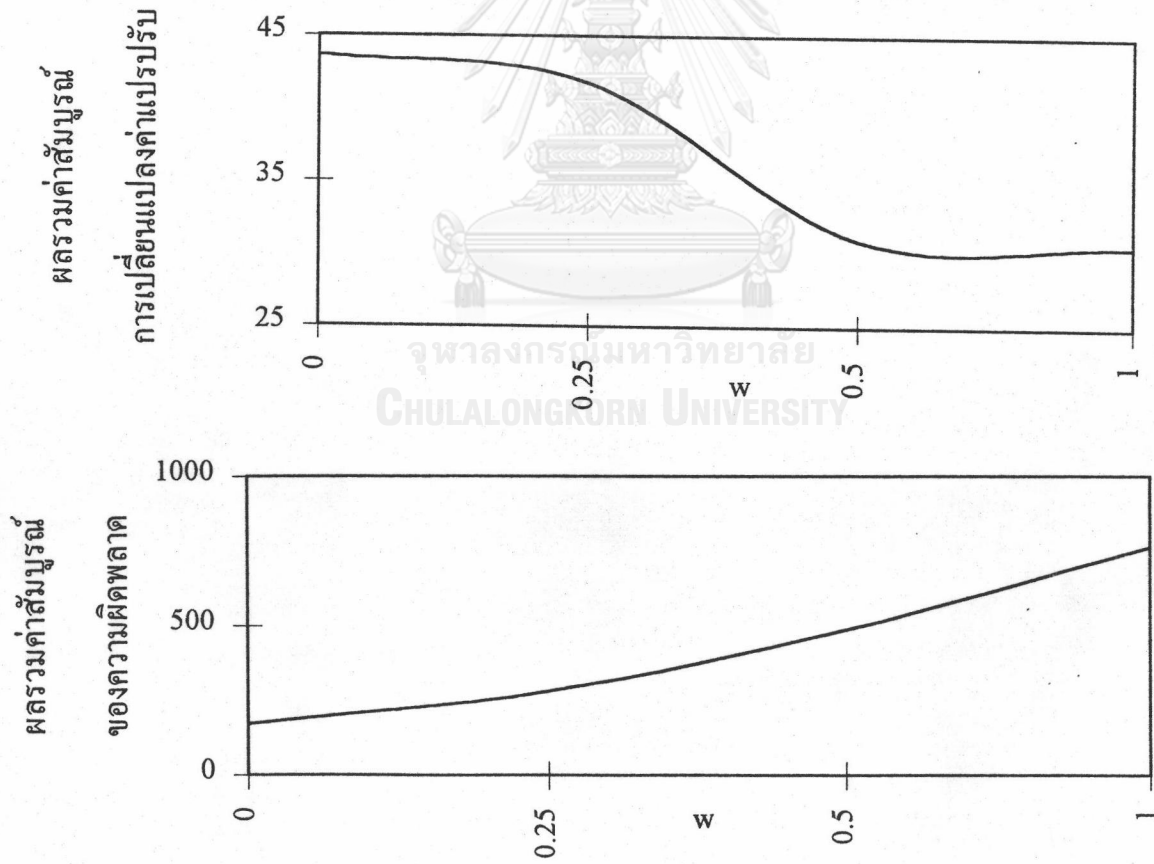
จำนวนช่วงเวลา ของตัวแปรปรับ	ผลรวมค่าสัมบูรณ์ของ ความผิดพลาด
5	503.9
10	464.3
15	253.9
20	271.3

(3) ผลของค่าแฟกเตอร์น้ำหนัก w ต่อตัวควบคุมดีเอ็มซี

เมื่อทำการเปลี่ยนแปลงค่าแฟกเตอร์น้ำหนักจาก 0 - 1 สำหรับตัวควบคุมดีเอ็มซีของการควบคุมระดับของเหลวด้วยอัตราการไหลของน้ำร้อน นำผลการควบคุมมาเปรียบเทียบในรูปของค่าผลรวมค่าสัมบูรณ์ของค่าผิดพลาด และผลรวมค่าสัมบูรณ์ของการเปลี่ยนแปลงค่าตัวแปรปรับ

รูปที่ 5.10 แสดงผลการเปลี่ยนแปลงค่าจำนวนช่วงเวลาของตัวแปรปรับต่อประสิทธิภาพการควบคุมของตัวควบคุมดีเอ็มซี

รูปที่ 5.11 แสดงตัวอย่างผลของค่าแฟกเตอร์นำหนักต่อตัวควบคุมดีเอ็มซี

ผลจากการทดลองในหัวข้อ 5.1.2.1-5.1.2.3 จะได้ข้อสรุปว่าสำหรับระบบนี้ ตัวแปร ดีเอ็มซีที่เหมาะสมคือ $NP = 60$ $NC = 15$ เมื่อ $\Delta t = 10$ วินาที โดยพิจารณาจากผลรวมค่าสัมบูรณ์ของความผิดพลาดที่หาได้ และสำหรับค่าแฟกเตอร์น้ำหนักจะมีผลต่อขนาดการปรับของตัวแปรปรับคือ เมื่อค่า w มากขึ้นจะทำให้ขนาดการปรับตัวแปรปรับน้อยลง ในขณะที่จะทำให้มีผลให้ค่าผลรวมค่าสัมบูรณ์ของความผิดพลาดมีค่ามากขึ้น ดังนั้นการพิจารณาเลือกค่า w ที่เหมาะสมจึงขึ้นอยู่กับลักษณะอินเตอร์แอกชันระหว่างตัวแปร

(4) ผลการควบคุมระดับของของเหลวแบบอัตโนมัติต่อการเปลี่ยนแปลงสเต็ปของค่าเซ็ทพอยท์

ตารางที่ 5.4 แสดงผลการควบคุมระดับของของเหลวต่อการเปลี่ยนแปลงค่าเซ็ทพอยท์

ตัวควบคุม	อินพุท	ผลรวมค่าสัมบูรณ์ของความผิดพลาด
พีไอดี	อัตราการไหลของน้ำเย็น	481.4
	อัตราการไหลของน้ำร้อน	413.2
ดีเอ็มซี	อัตราการไหลของน้ำเย็น	275.7
	อัตราการไหลของน้ำร้อน	261.3

ตัวแปรที่ใช้สำหรับการควบคุมระบบแบบเอสไอเอสไอ ($\Delta t = 10$ วินาที)

ตัวแปรของตัวควบคุมพีไอดีสำหรับควบคุมระดับของของเหลว

ตัวแปรปรับเป็นน้ำร้อน $K_c = 1$ $T_I = 2400$ วินาที $T_D = 0$

ตัวแปรปรับเป็นน้ำเย็น $K_c = 2.5$ $T_I = 1200$ วินาที $T_D = 0$

ตัวแปรของตัวควบคุมดีเอ็มซีสำหรับควบคุมระดับของเหลว

ตัวแปรปรับเป็นน้ำร้อน $NC = 15$ $NP = 60$ $w = 0$

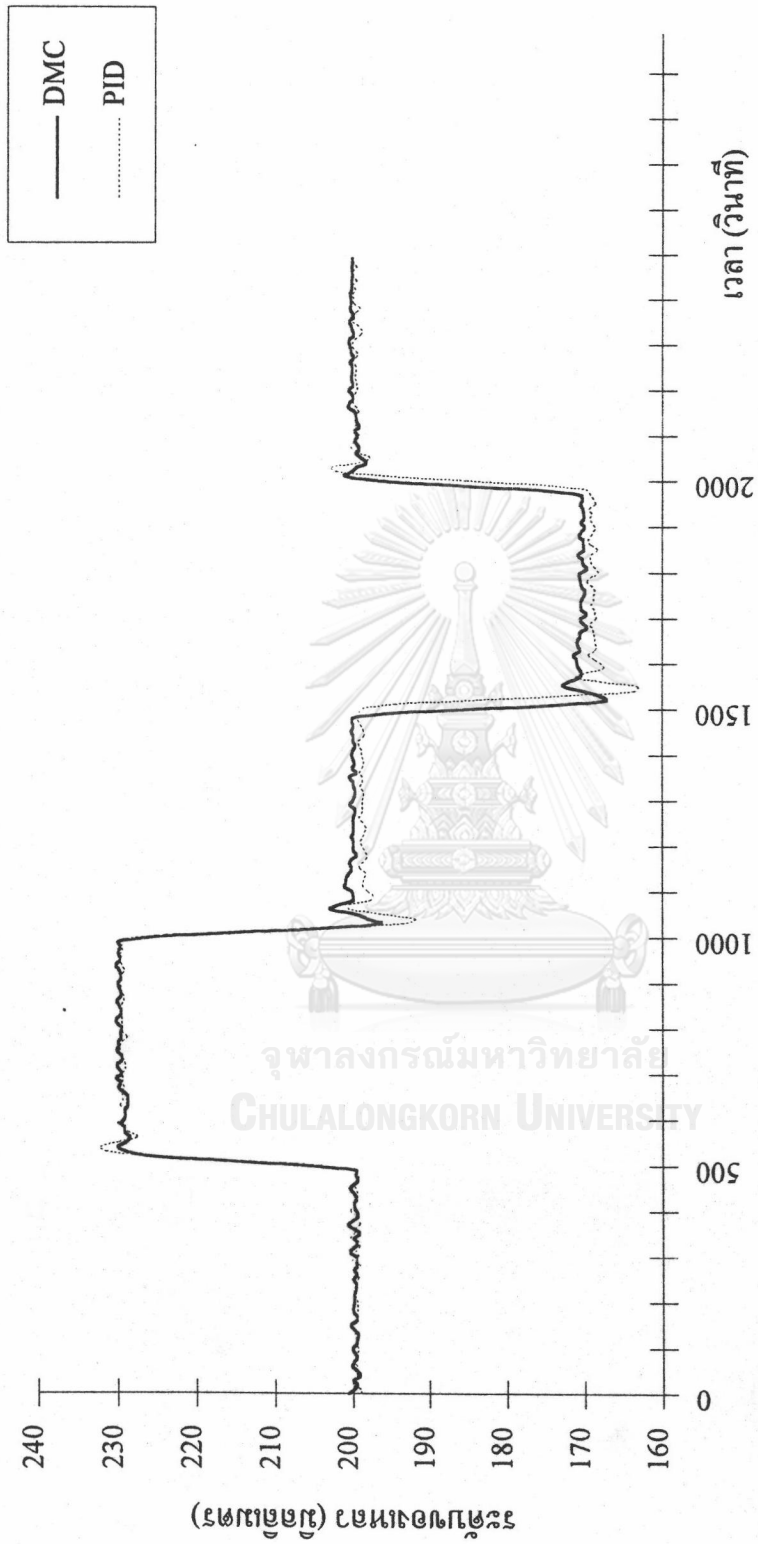
ตัวแปรปรับเป็นน้ำเย็น $NC = 15$ $NP = 60$ $w = 0$

(5) ผลการควบคุมระดับของของเหลวแบบอัตโนมัติต่อการเปลี่ยนแปลง

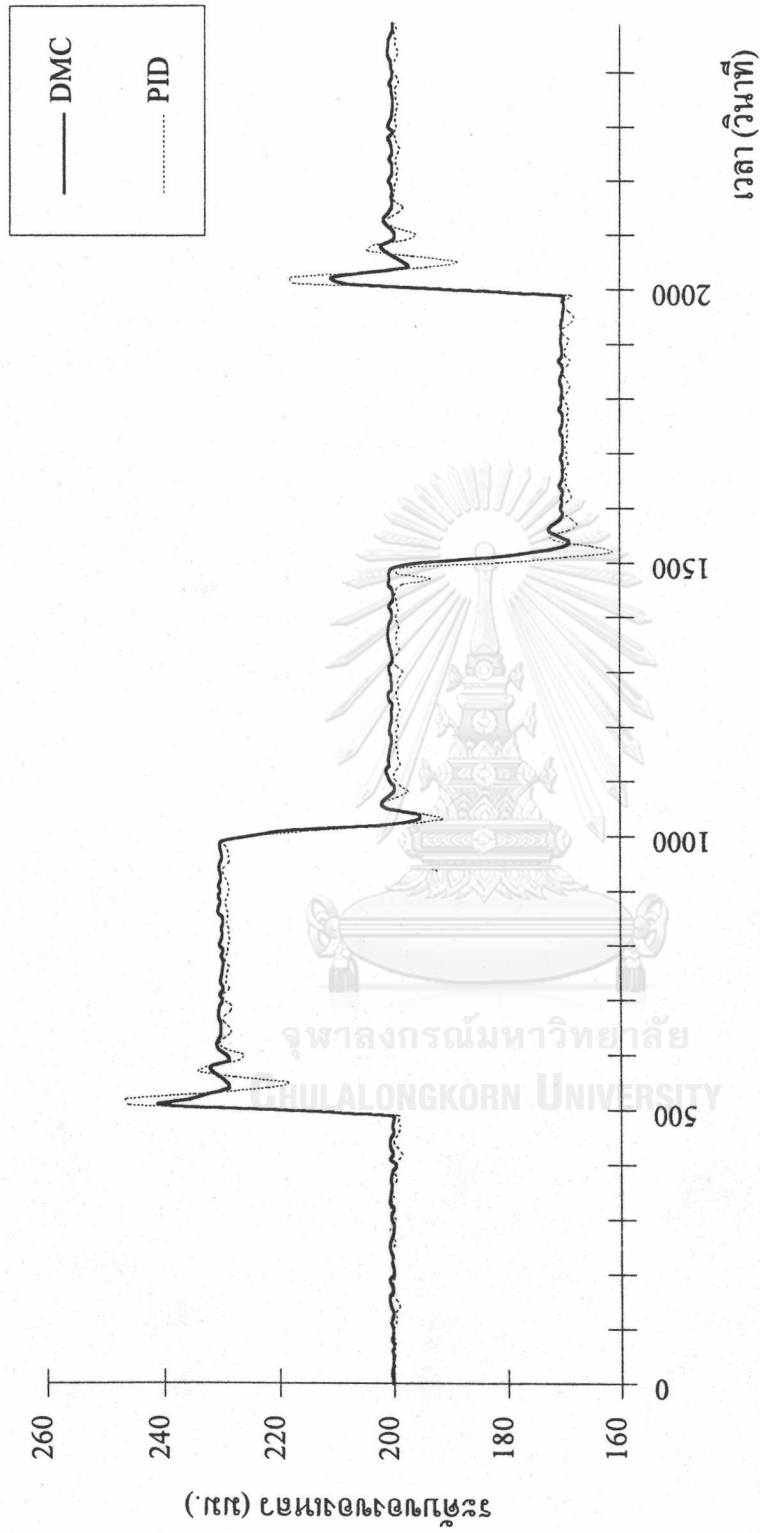
ของการรบกวน

ตารางที่ 5.5 แสดงผลการควบคุมระดับของของเหลวต่อการเปลี่ยนแปลงของการรบกวน

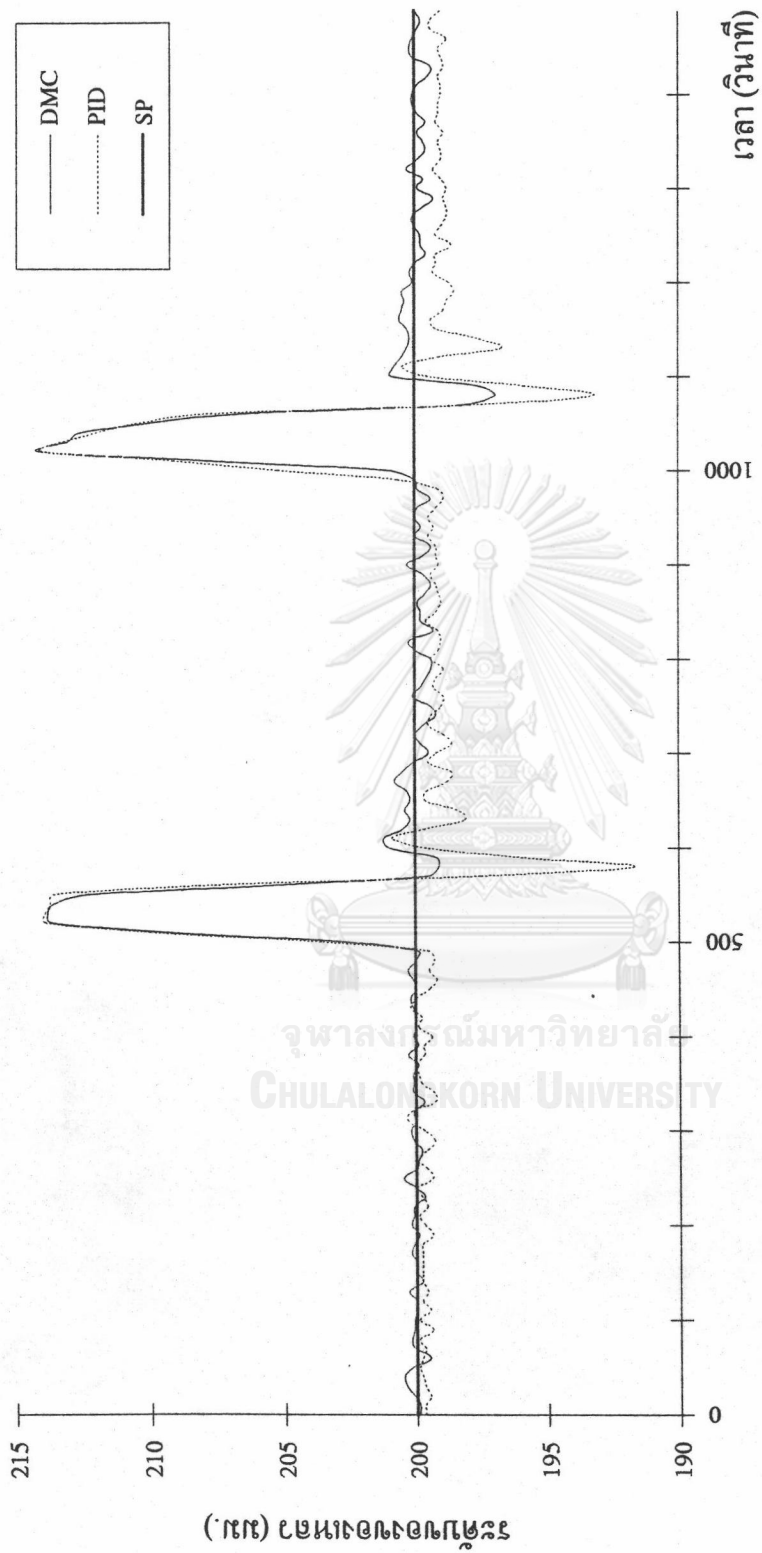
ตัวควบคุม	อินพุท	ผลรวมค่าสัมบูรณ์ของความผิดพลาด	
		สิ่งรบกวนน้ำเย็น	สิ่งรบกวนน้ำร้อน
พีไอดี	อัตราการไหลของน้ำเย็น	121.2	147
	อัตราการไหลของน้ำร้อน	102.3	128.9
ดีเอ็มซี	อัตราการไหลของน้ำเย็น	87.5	91.2
	อัตราการไหลของน้ำร้อน	89.7	98

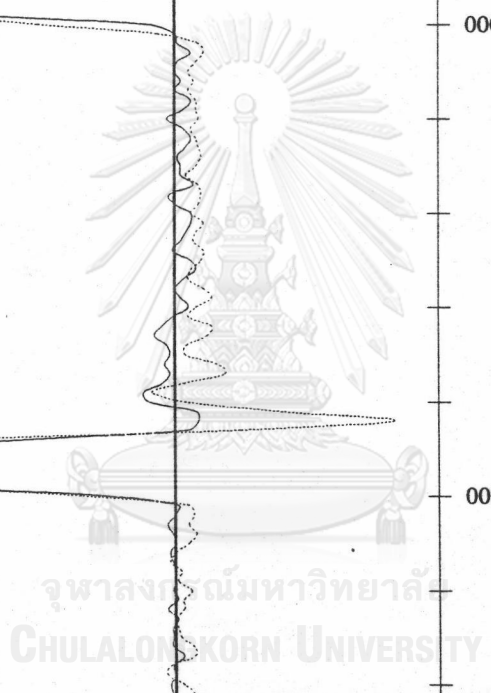
รูปที่ 5.12 แสดงการเปลี่ยนระดับของเหลวของหาวาระหว่างการควบคุมอัตโนมัติและมีการเปลี่ยนแปลงแบบสเต็ปของค่าเซ็ทพอยท์ เมื่อควบคุมระดับของเหลวด้วยอัลตราการไหลของน้ำเย็น

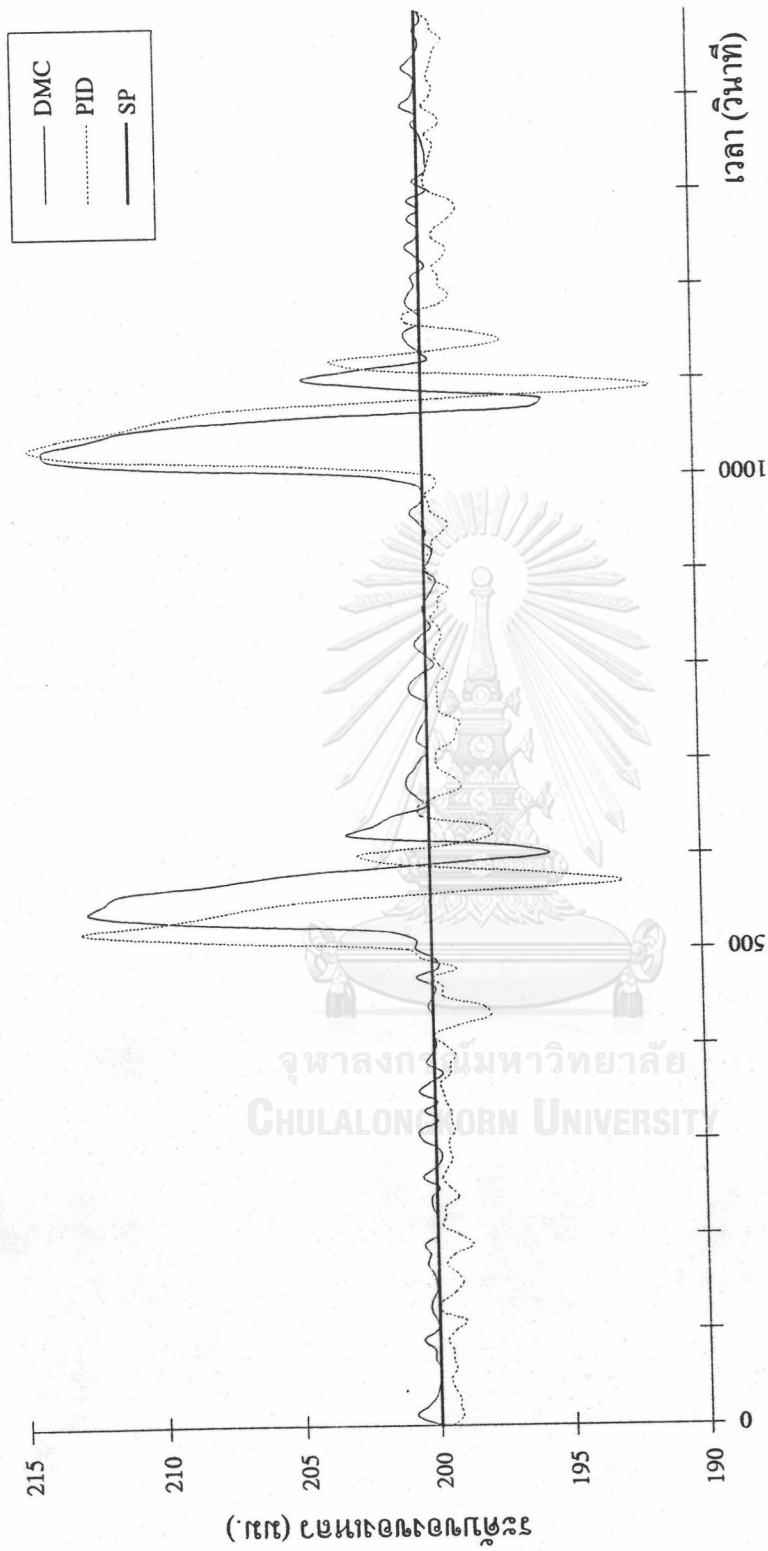

รูปที่ 5.13 แสดงการเปลี่ยนระดับของเหลวระหว่างการควบคุมอัตโนมัติและมีการเปลี่ยนแปลงแบบสเต็ปของค่าเซ็ทพอยท์ เมื่อควบคุมระดับของเหลวด้วยอัลตราการไหลของน้ำร้อน

รูปที่ 5.14 แสดงการเปลี่ยนระดับของอุณหภูมิระหว่างการควบคุมอัตโนมัติและมีการเปลี่ยนแปลงของการรบกวน เมื่อควบคุมระดับของอุณหภูมิด้วยอัตราการใช้ของน้ำเย็น

รูปที่ 5.15 แสดงการเปลี่ยนระดับของเหลวของเหลวระหว่างการควบคุมอัตโนมัติและมีการเปลี่ยนแปลงของการรบกวน
เมื่อควบคุมระดับของเหลวด้วยอัตราการใช้ของน้ำร้อน

สำหรับการควบคุมระบบเอสไอเอสไอของการควบคุมระดับของเหลวด้วยอัตราการไหลของน้ำร้อนและน้ำเย็นเปรียบเทียบระหว่างผลการควบคุมของตัวควบคุมแบบพีไอดีที่ได้รับการจูนละเอียดไว้อย่างเหมาะสมที่สุดสำหรับแต่ละกรณี และตัวควบคุมแบบดีเอ็มซีพบว่า

ก. ในกรณีของการเปลี่ยนแปลงค่าเซ็ทพอยท์ ตัวควบคุมแบบดีเอ็มซีสามารถลดผลรวมค่าสัมบูรณ์ของความผิดพลาดลง 74.6 % และ 58.1 % เมื่อเทียบกับตัวควบคุมแบบพีไอดี สำหรับการควบคุมระดับของเหลวโดยอัตราการไหลของน้ำเย็นและน้ำร้อนตามลำดับ

ข. ในกรณีของการเปลี่ยนแปลงการรบกวน

(1) กรณีสิ่งรบกวนเป็นน้ำเย็น ตัวควบคุมแบบดีเอ็มซีสามารถลด

ผลรวมค่าสัมบูรณ์ของความผิดพลาดลง 27.8 % และ 12.3 % สำหรับการควบคุมระดับของเหลวด้วยอัตราการไหลของน้ำเย็นและน้ำร้อนตามลำดับ เมื่อเทียบกับตัวควบคุมแบบพีไอดี

(2) กรณีสิ่งรบกวนเป็นน้ำร้อน ตัวควบคุมแบบดีเอ็มซีสามารถลด

ผลรวมค่าสัมบูรณ์ของความผิดพลาดลง 38.0 % และ 24.0 % สำหรับการควบคุมระดับของเหลวด้วยอัตราการไหลของน้ำเย็นและน้ำร้อนตามลำดับ เมื่อเทียบกับตัวควบคุมแบบพีไอดี

5.1.3 ผลการควบคุมระบบแบบเอ็มไอเอ็มโอ

จากทรานสเฟอร์ฟังก์ชันของกระบวนการสามารถจะเลือกการจับคู่ที่เหมาะสมระหว่างอินพุตกับเอาต์พุตได้โดยวิธีการหาค่าอะเรย์เกนสัมพัทธ์ได้ ดังนี้

$$\Lambda = \begin{matrix} & \begin{matrix} \text{น้ำเย็น} & \text{น้ำร้อน} \end{matrix} \\ \begin{matrix} \text{ระดับของเหลว} \\ \text{อุณหภูมิ} \end{matrix} & \begin{bmatrix} 0.58 & 0.42 \\ 0.42 & 0.58 \end{bmatrix} \end{matrix}$$

จะพบว่าอินพุตและเอาต์พุตทั้งคู่มีอินเตอร์แอคชันต่อกันค่อนข้างมาก ดังนั้น จากค่าอะเรย์เกนสัมพัทธ์จะเลือกคู่การควบคุมสำหรับตัวควบคุมพีไอดีให้เหมาะสมที่สุดโดยใช้ อัตราการไหลของน้ำเย็นเป็นตัวแปรปรับสำหรับควบคุมระดับของเหลว และอัตราการไหลของน้ำร้อนเป็นตัวแปรปรับสำหรับควบคุมอุณหภูมิ

(1) ผลการควบคุมระบบเอ็มไอเอ็มโอแบบอัตโนมัติ

ต่อการเปลี่ยนแปลงสเต็ปของค่าเซ็ทพอยท์ของระดับของเหลว

ตารางที่ 5.6 แสดงผลการควบคุมระบบเอ็มไอเอ็มโอต่อการเปลี่ยนแปลงค่าเซ็ทพอยท์ของระดับของเหลว

ตัวควบคุม	เอาต์พุต	ผลรวมค่าสัมบูรณ์ของความผิดพลาด
พีไอดี	ระดับของของเหลว	1065.8
	อุณหภูมิ	415.6
ดีเอ็มซี	ระดับของของเหลว	1059.0
	อุณหภูมิ	120.1

(2) ผลการควบคุมระบบเอ็มไอเอ็มโอแบบอัตโนมัติ

ต่อการเปลี่ยนแปลงสเด็จพระของค่าเซทพอยท์ของอุณหภูมิ

ตารางที่ 5.7 แสดงผลการควบคุมระบบเอ็มไอเอ็มโอต่อการเปลี่ยนแปลง
ค่าเซทพอยท์ของอุณหภูมิ

ตัวควบคุม	เอาท์พุท	ผลรวมค่าสัมบูรณ์ของ ความผิดพลาด
พีไอดี	ระดับของของเหลว	1379.4
	อุณหภูมิ	1174.6
ดีเอ็มซี	ระดับของของเหลว	1303.5
	อุณหภูมิ	306.0

(3) ผลการควบคุมระบบเอ็มไอเอ็มโอแบบอัตโนมัติ

ต่อการเปลี่ยนแปลงของการรบกวน

ตารางที่ 5.8 แสดงผลการควบคุมระบบเอ็มไอเอ็มโอต่อการเปลี่ยนแปลงของการรบกวน

ตัวควบคุม	เอาท์พุท	ผลรวมค่าสัมบูรณ์ของความผิดพลาด (มม.)	
		สิ่งรบกวนน้ำเย็น	สิ่งรบกวนน้ำร้อน
พีไอ	ระดับของของเหลว	481	481.5
	อุณหภูมิ	76.3	350.2
ดีเอ็มซี	ระดับของของเหลว	285.4	204.5
	อุณหภูมิ	77.8	235.1

ตัวแปรที่ใช้สำหรับการควบคุมระบบแบบเอ็มไอเอ็มโอ ($T_s = 10$ วินาที)

ตัวแปรของตัวควบคุมพีไอดี

ตัวควบคุมระดับของเหลว $K_c = 0.4$ $T_I = 200$ วินาที $T_D = 0$

ตัวควบคุมอุณหภูมิ $K_c = 2.5$ $T_I = 3000$ วินาที $T_D = 0$

ตัวแปรของตัวควบคุมดีเอ็มซี

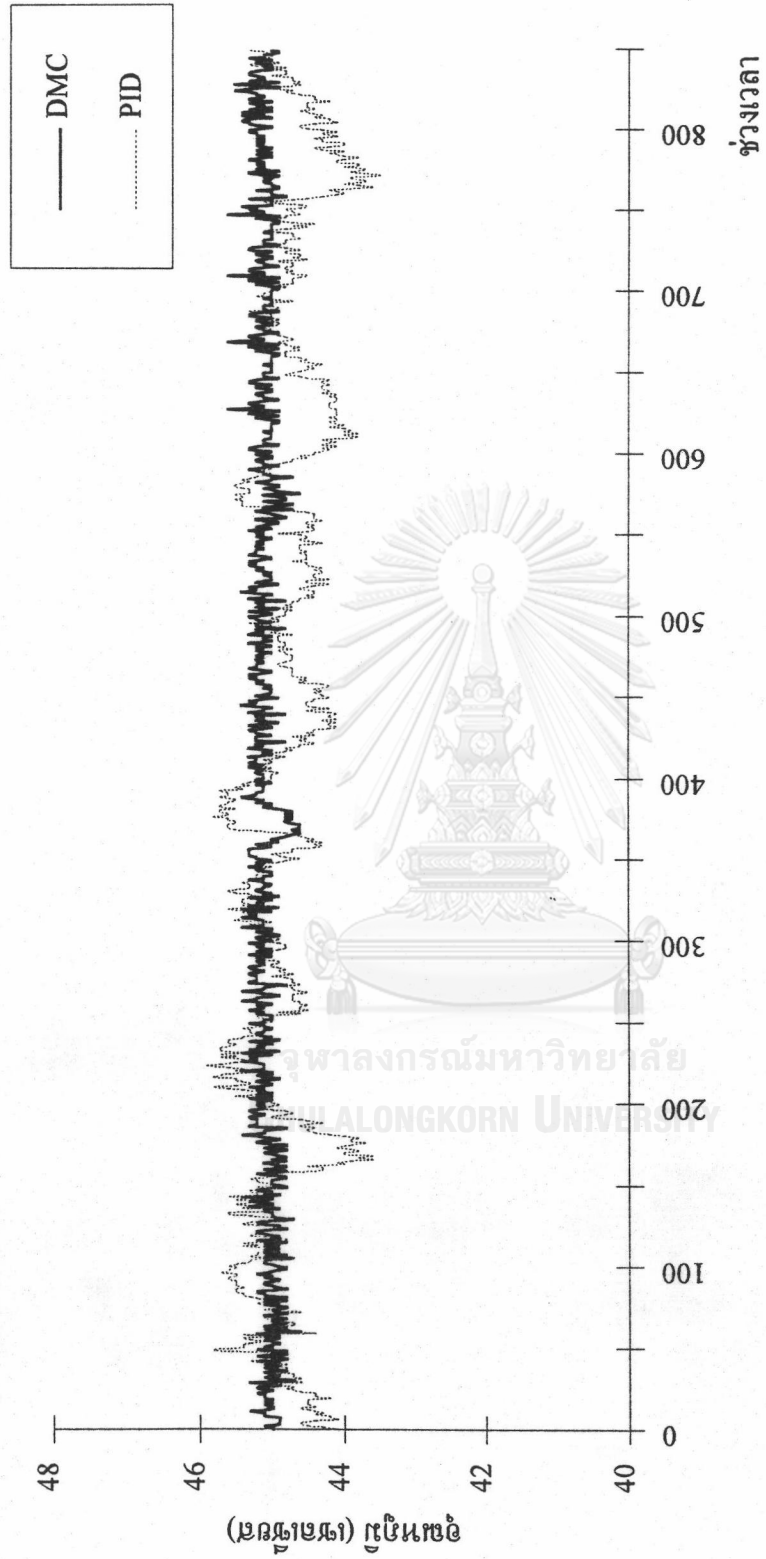
$N_C = 15$ $N_P = 60$

ค่าแฟกเตอร์น้ำหนักของน้ำเย็น $w_1 = 0.25$

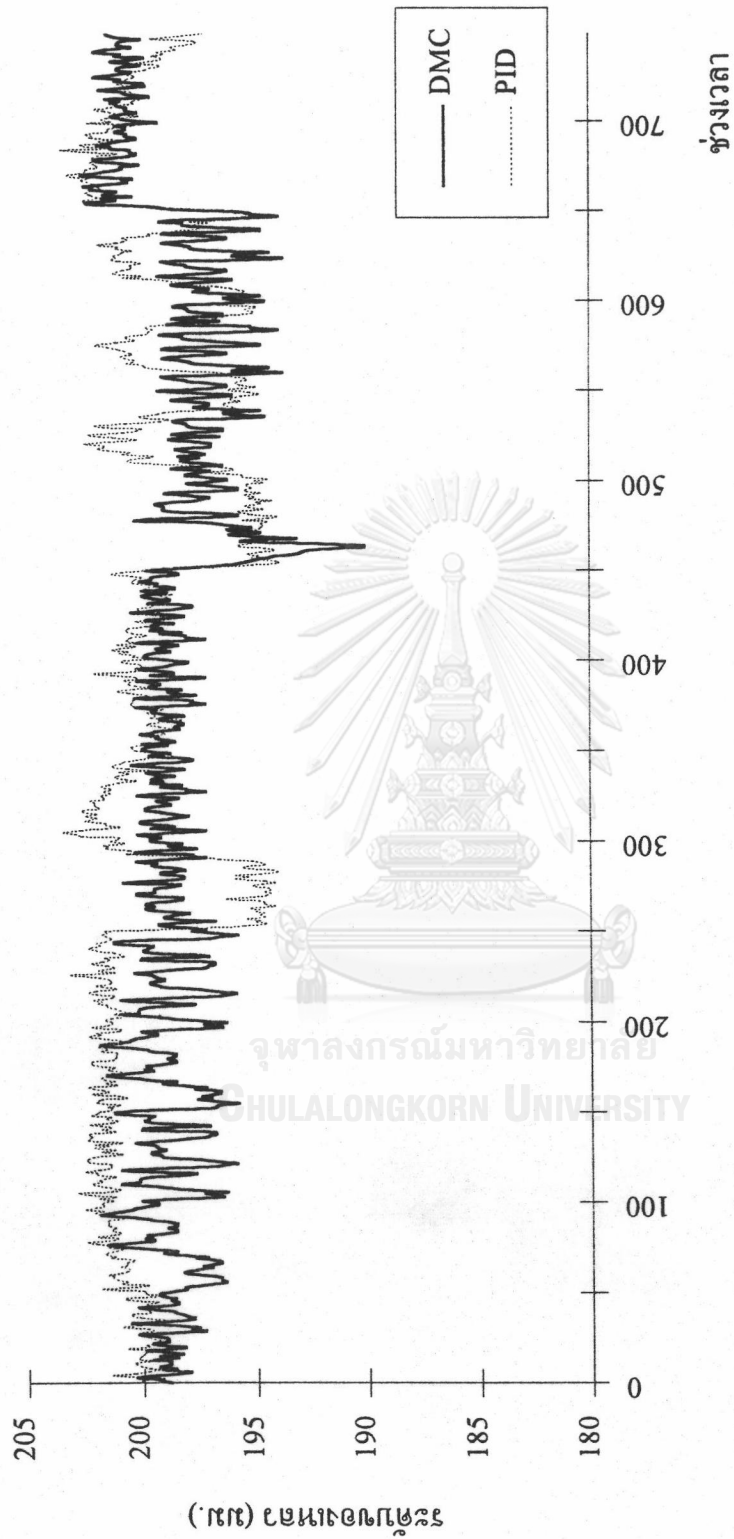
ค่าแฟกเตอร์น้ำหนักของน้ำร้อน $w_2 = 0.75$

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

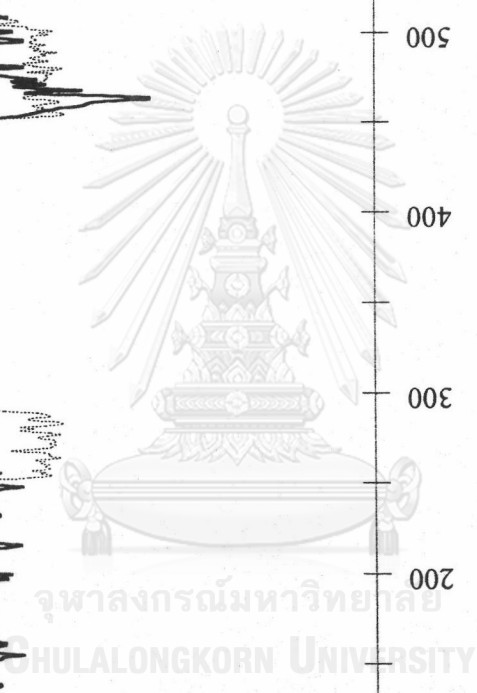

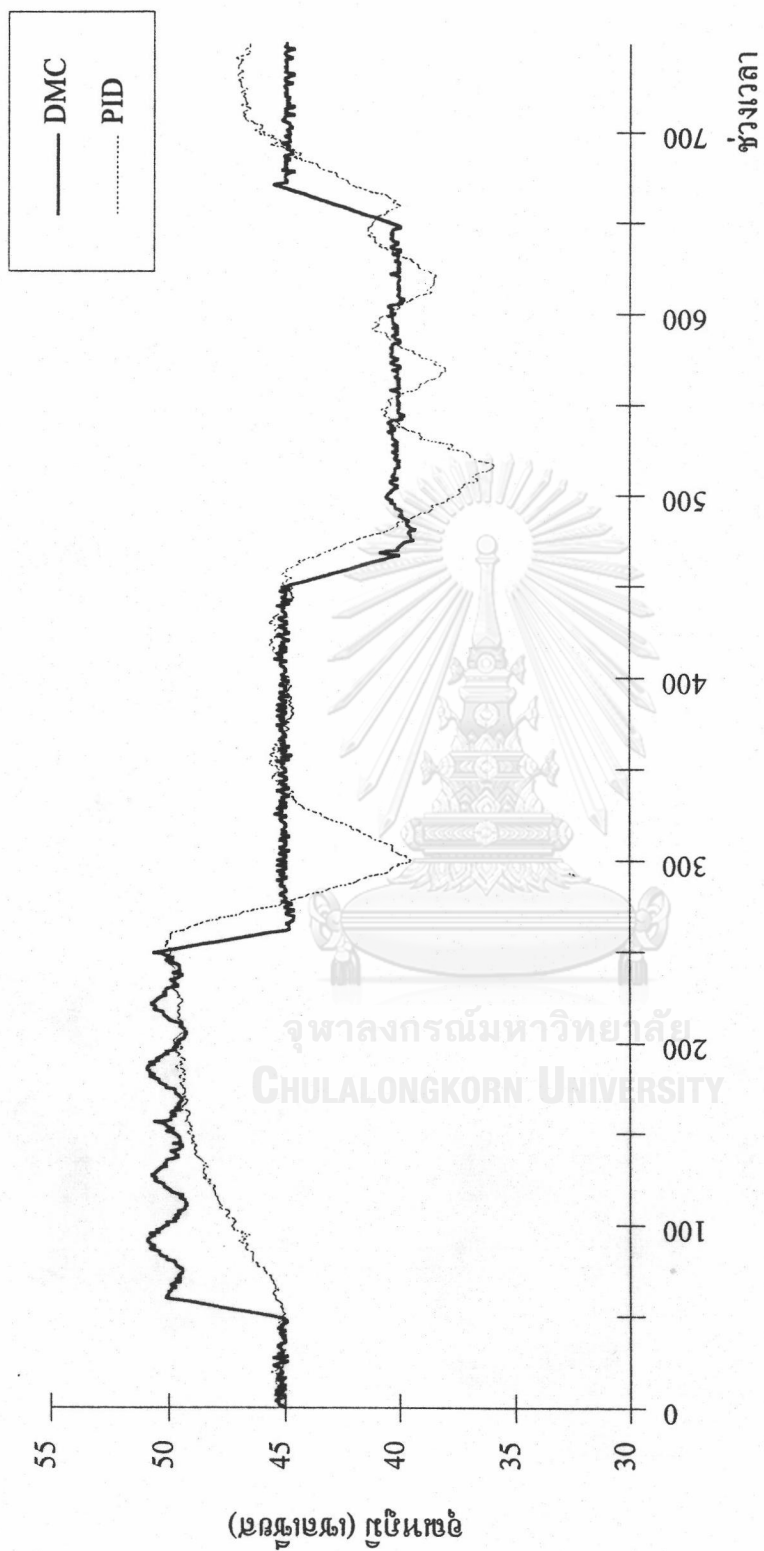

รูปที่ 5.17 แสดงการเปลี่ยนอุณหภูมิระหว่างการควบคุมอัตโนมัติและมีการเปลี่ยนแปลงแบบสเต็ป
ของค่าเซ็ทพอยท์ของระดับของเหลว สำหรับระบบเอ็มไอเอ็มโอ

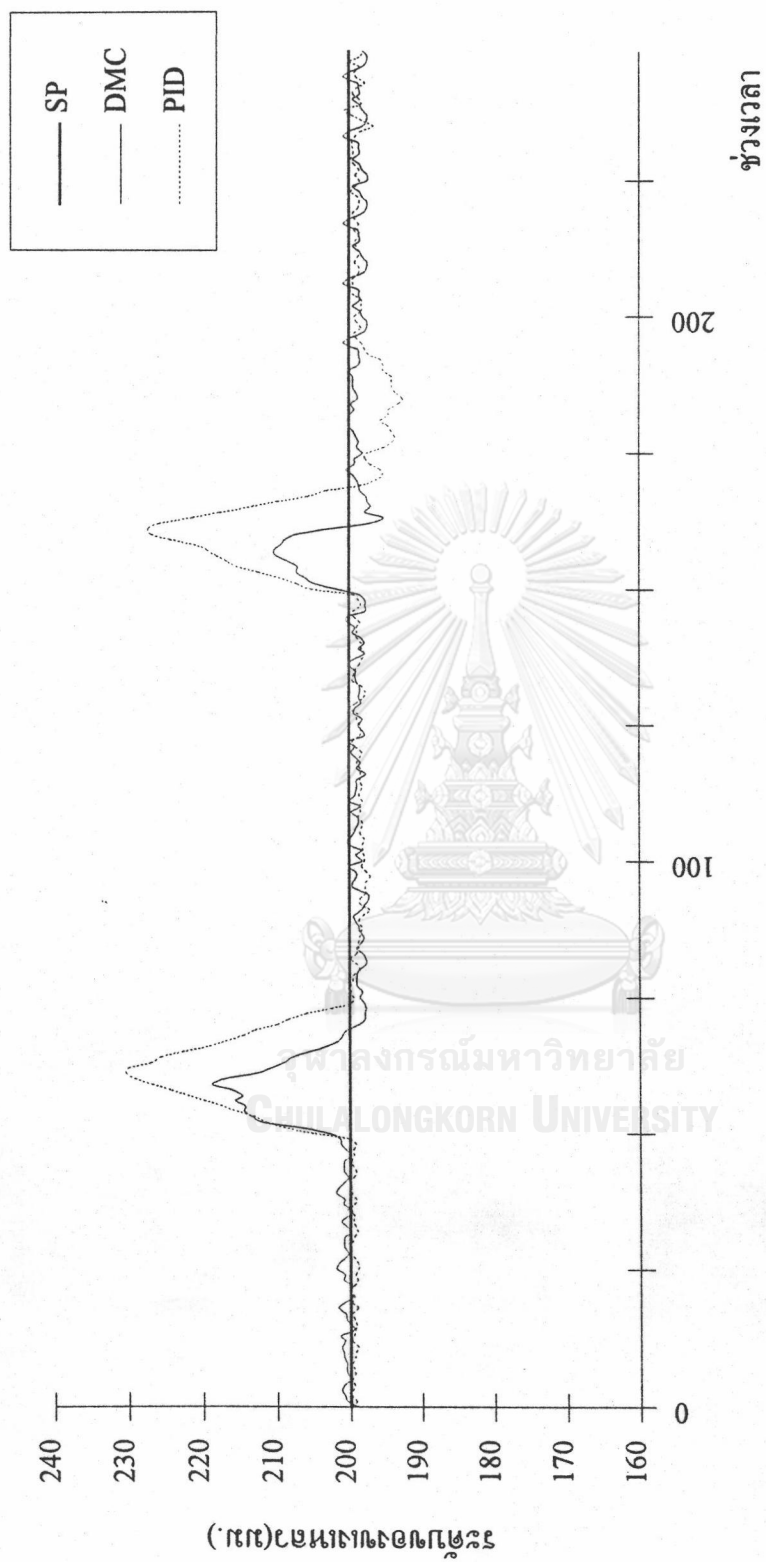
รูปที่ 5.18 แสดงการเปลี่ยนระดับของอุณหภูมิระหว่างการควบคุมอัตโนมัติและการเปลี่ยนแปลงแบบสเต็ปของค่าตั้งเป้าหมายของอุณหภูมิ สำหรับระบบเอ็มไอเอ็มโอ

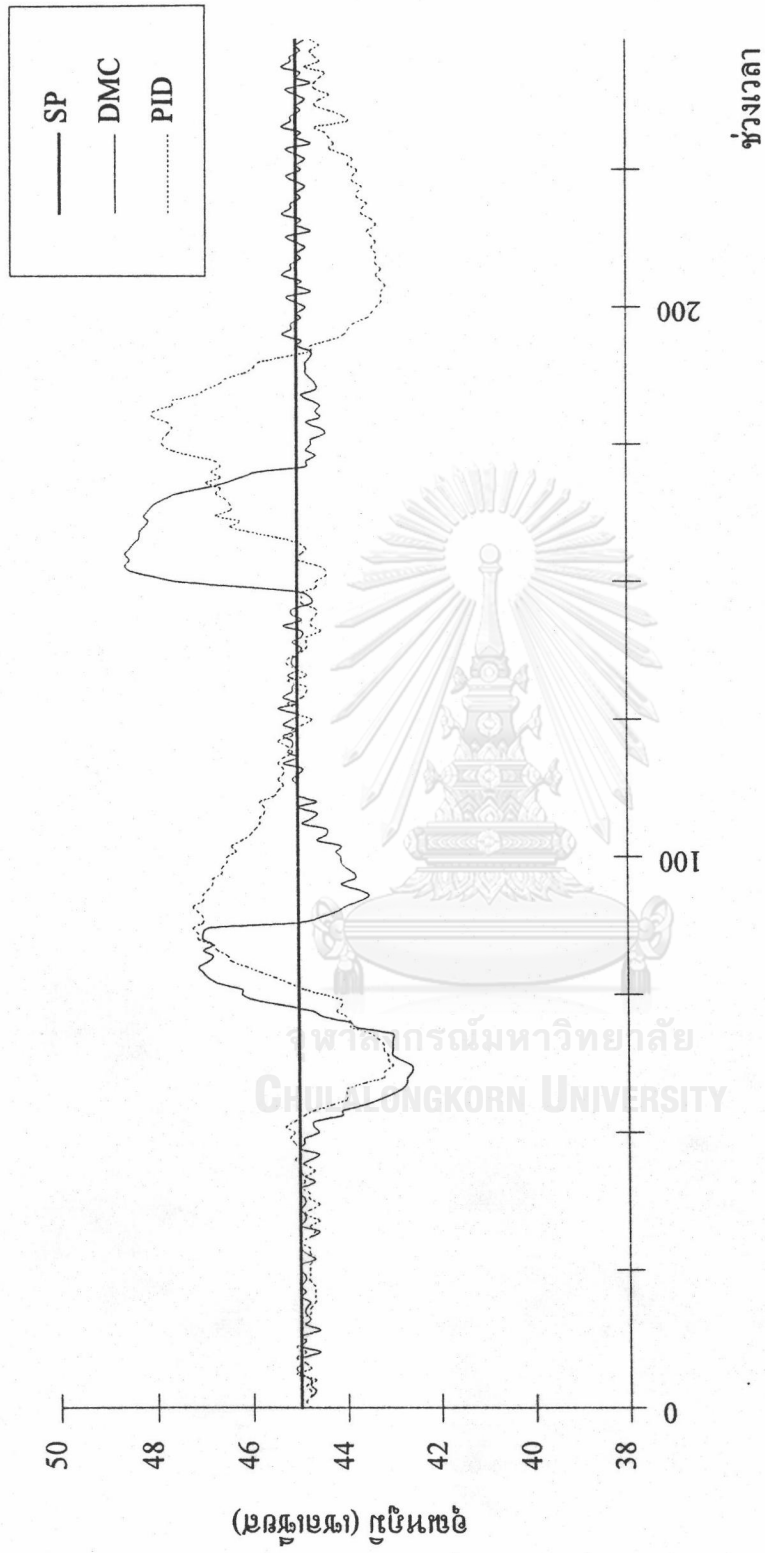

รูปที่ 5.19 แสดงการเปลี่ยนอุณหภูมิของหลอดความร้อนระหว่างการควบคุมอัตโนมัติและมีการเปลี่ยนแปลงแบบสเต็ป
 ของค่าเซ็ทพอยท์ของอุณหภูมิ สำหรับระบบเอ็มไอเอ็มโอ

รูปที่ 5.20 แสดงการเปลี่ยนแปลงระดับของแรงดันระหว่างการควบคุมอัตโนมัติและมีการเปลี่ยนแปลงของการรบกวน สำหรับระบบเอ็มไอเอ็มโอ

รูปที่ 5.21 แสดงการเปลี่ยนอุณหภูมิของหลอดระหว่างการทำงานของอัตโนมัติและมีการเปลี่ยนแปลงของการรบกวน

สำหรับระบบเอ็มไอเอ็มโอ

จากผลการทดลองการควบคุมระบบเอ็มไอเอ็มโอด้วยตัวควบคุมแบบดีเอ็มซีและพีไอดี เมื่อเปรียบเทียบผลการทำงานของตัวควบคุมที่ได้รับการจูนอย่างเหมาะสมของทั้งคู่ พบว่า

ก. กรณีของการเปลี่ยนแปลงค่าเซ็ทพอยท์ของระดับของเหลว ตัวควบคุมดีเอ็มซีให้ผลของค่าผลรวมค่าสัมบูรณ์ของค่าความผิดพลาดของระดับของเหลวได้ใกล้เคียงกับ ตัวควบคุมแบบพีไอดี คือลดลง 0.6 % แต่สำหรับอนุกรมวิพบว่า ตัวควบคุมดีเอ็มซีให้ผลของค่าผลรวมค่าสัมบูรณ์ของค่าความผิดพลาดลดลง 71.1 %

ข. กรณีของการเปลี่ยนแปลงค่าเซ็ทพอยท์ของอุณหภูมิ ตัวควบคุมดีเอ็มซีให้ผลของค่าผลรวมค่าสัมบูรณ์ของค่าความผิดพลาดของระดับของเหลวได้ใกล้เคียงกับตัวควบคุมแบบพีไอดีเช่นกัน คือ ลดลง 5.5 % แต่สำหรับอนุกรมวิพบว่า ตัวควบคุมดีเอ็มซีให้ผลของค่าผลรวมค่าสัมบูรณ์ของค่าความผิดพลาดลดลง 73.94 %

ค. กรณีของการเปลี่ยนแปลงการรบกวน

(1) กรณีตัวรบกวนเป็นน้ำเย็น ตัวควบคุมดีเอ็มซีให้ผลของค่าผลรวมค่าสัมบูรณ์ของค่าความผิดพลาดของระดับของเหลวลดลง 40.6 % แต่สำหรับอนุกรมวิตัวควบคุมดีเอ็มซีให้ผลของค่าผลรวมค่าสัมบูรณ์ของค่าความผิดพลาดใกล้เคียงกันกับตัวควบคุมพีไอดี

(2) กรณีตัวรบกวนเป็นน้ำร้อน ตัวควบคุมดีเอ็มซีให้ผลของค่าผลรวมค่าสัมบูรณ์ของค่าความผิดพลาดของระดับของเหลวลดลง 57.5 % และสำหรับอนุกรมวิตัวควบคุมดีเอ็มซีให้ผลของค่าผลรวมค่าสัมบูรณ์ของค่าความผิดพลาดลดลง 23.8% เมื่อเทียบกับตัวควบคุมพีไอดี

ค. ตัวควบคุมดีเอ็มซีในกรณีของระบบเอ็มไอเอ็มโอ ต้องมีค่าפקเตอร์น้ำหนัก w เข้า
 ช่วยในการปรับให้อัตราการเปลี่ยนแปลงของอินพุตทั้งสองตัวเหมาะสม จากการทดลองพบว่า
 ค่าที่เหมาะสมที่สุดคือ $w = 0.75$ และ 0.25 สำหรับอัตราการไหลของน้ำร้อนและน้ำเย็นตาม
 ลำดับ ทั้งนี้เนื่องจากค่าเกณฑ์ของอัตราการไหลของน้ำร้อนต่อเอาท์พุททั้งสองตัวแปร มีค่ามากกว่า
 ค่าเกณฑ์ของอัตราการไหลของน้ำเย็น

5.1.4 ผลการทดสอบความรอบัสด์ (robustness) ของตัวควบคุมดีเอ็มซี

(1) ความรอบัสด์เมื่อมีการเปลี่ยนแปลงจุดปฏิบัติการ

จากการทดสอบการควบคุมของตัวควบคุมดีเอ็มซีแบบเอสไอเอสไอของการควบคุม
 ระดับของเหลวด้วยอัตราการไหลของน้ำเย็น โดยการเปลี่ยนแปลงค่าเซ็ทพอยท์ไปจากจุด
 ปฏิบัติการปกติที่เคยทำการทดสอบคือ ที่ระดับของเหลว 200 มิลลิเมตร ไปที่ ระดับของเหลว
 150 มิลลิเมตร และ 250 มิลลิเมตร เปรียบเทียบกับตัวควบคุมพีไอดี ได้ผลดังตารางที่ 5.9 และ
 รูปที่ 5.22 - 5.24

ตารางที่ 5.9 แสดงผลการทดสอบความรอบรู้ต่อการเปลี่ยนแปลงจุดปฏิบัติการ
ของตัวควบคุมดีเอ็มซี

ตัวควบคุม	ค่าเซ็ทพอยท์	ผลรวมค่าสัมบูรณ์ของ ความผิดพลาด
พีไอ	150	329
	200	331
	250	442.8
ดีเอ็มซี	150	163.7
	200	253.9
	250	299.2

(2) ความรอบรู้เมื่อมีการผิดพลาดของโมเดล

จากการทดสอบการควบคุมของตัวควบคุมดีเอ็มซีแบบเอสไอเอสโอของการควบคุม
ระดับของเหลวด้วยอัตราการไหลของน้ำเย็น เมื่อทำให้โมเดลหรือไดนามิกแมทริกซ์มีค่าความ
ผิดพลาดไปจากเดิม 10% 30% และ 50% ได้ผลการควบคุมดังตารางที่ 5.10 และรูปที่ 5.25
ตารางที่ 5.10 แสดงผลการทดสอบความรอบรู้ต่อความผิดพลาดของโมเดลของตัวควบคุม
ดีเอ็มซีเมื่อมีการเปลี่ยนแปลงแบบสเต็ปของค่าเซ็ทพอยท์

ค่าความผิดพลาดของ ไดนามิกแมทริกซ์	ผลรวมค่าสัมบูรณ์ของ ความผิดพลาด
0%	253.9
10%	254.6
30%	305.0
50%	300.1

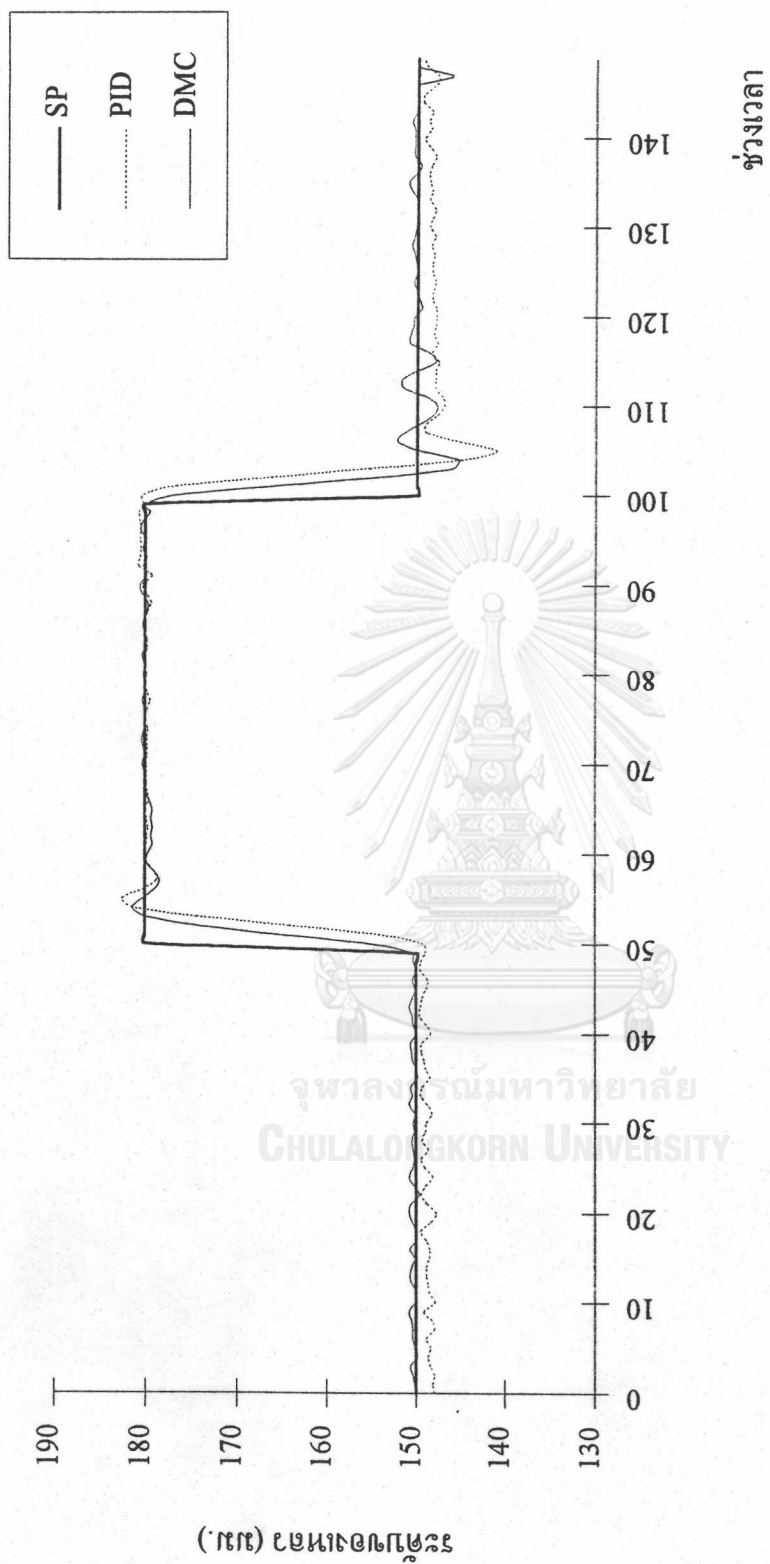
ตารางที่ 5.11 แสดงผลการทดสอบความรอบัสดัต่อความผิดพลาดของโมเดลของ

ตัวควบคุมดีเอ็มซีเมื่อมีการเปลี่ยนแปลงของการรบกวน

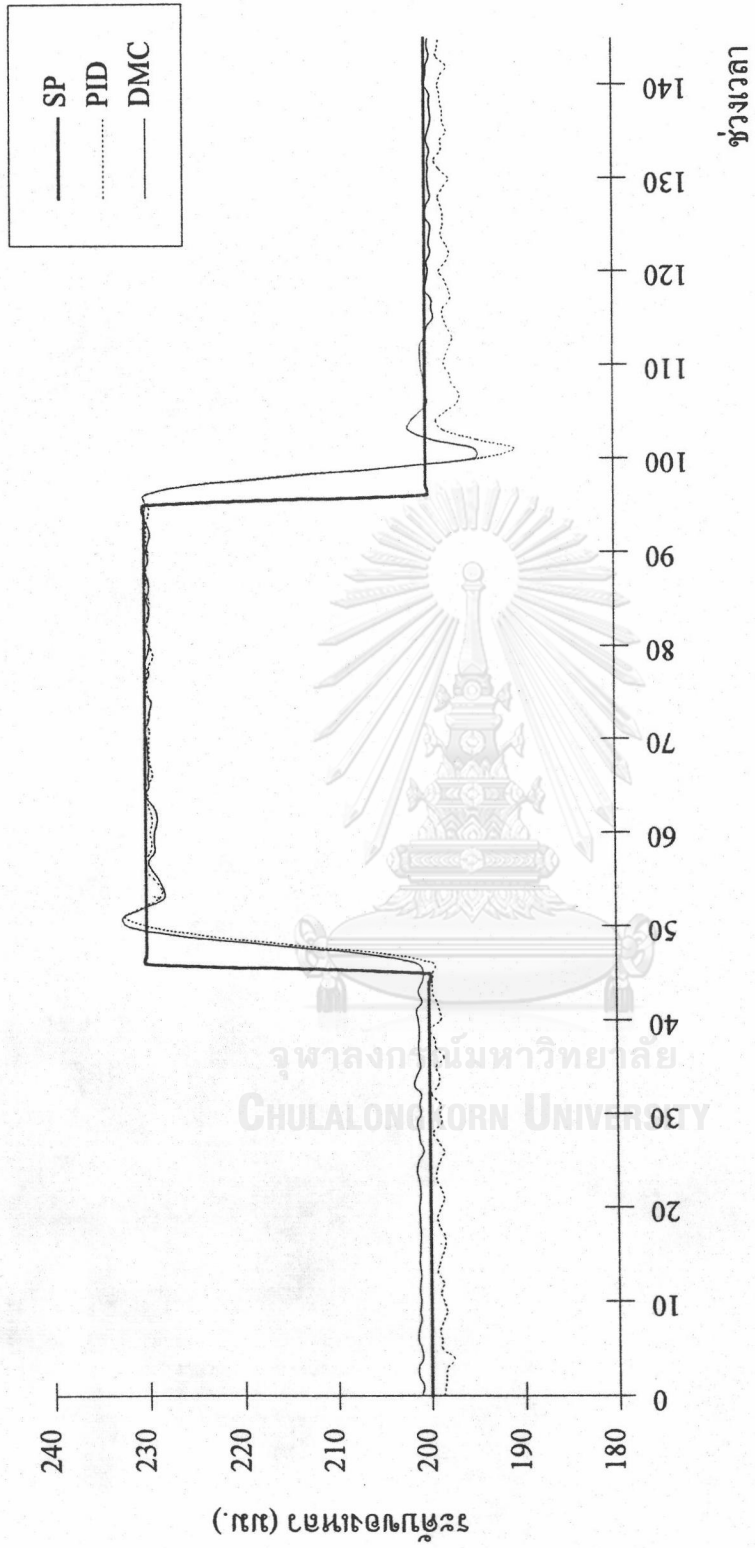
ค่าความผิดพลาดของ ไดนามิกแมทริกซ์	ผลรวมค่าสัมบูรณ์ของ ความผิดพลาด
0%	216
10%	239.9
30%	246.5
50%	260.8

ผลการทดสอบความรอบัสดัของตัวควบคุมดีเอ็มซี ในกรณีที่มีการเปลี่ยนแปลงจุดปฏิบัติการจากการทดสอบกับตัวควบคุมระดับของเหลวด้วยอัตราการไหลของน้ำเย็น เมื่อเปรียบเทียบกับตัวควบคุมพีไอดี พบว่าตัวควบคุมดีเอ็มซียังคงสามารถรักษาประสิทธิภาพในการควบคุมไว้ได้ดีกว่าตัวควบคุมแบบพีไอดี ถึงแม้ว่าจะมีการเปลี่ยนแปลงสถานะการควบคุมจากจุดปฏิบัติการจุดหนึ่งไปยังจุดปฏิบัติการอีกจุดหนึ่ง

สำหรับ ในกรณีเมื่อมีค่าความผิดพลาดของไดนามิกแมทริกซ์หรือ โมเดลของตัวควบคุมดีเอ็มซี พบว่าเมื่อเพิ่มค่าความผิดพลาดของโมเดลจาก 0% ,10% ,30% และ 50% แล้ว ค่าผลรวมค่าสัมบูรณ์ของความผิดพลาดเพิ่มขึ้นเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ดังนั้น จะเห็นได้ว่าตัวควบคุมดีเอ็มซียังสามารถทำการควบคุมได้ดีในขณะที่มีค่าความผิดพลาดของโมเดล และถึงแม้ว่า ความผิดพลาดของโมเดลมากถึง 50% ก็ยังคงให้ค่าผลรวมค่าสัมบูรณ์ของความผิดพลาดน้อยกว่าตัวควบคุมพีไอดี

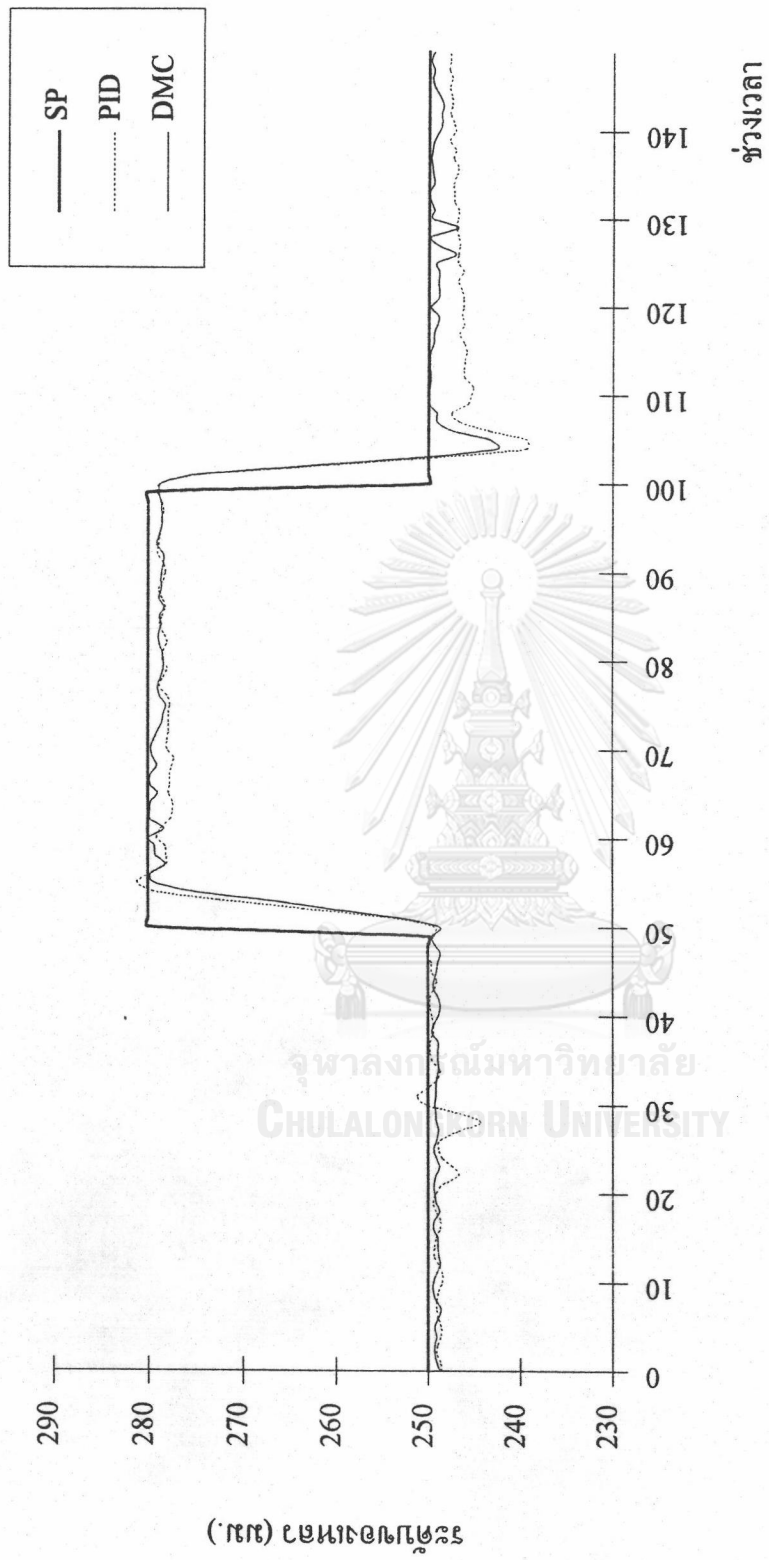
รูปที่ 5.22 แสดงผลการควบคุมระดับของเหลวด้วยตัวควบคุมที่เริ่มที่เซ็ทพอยท์ 150 มม.

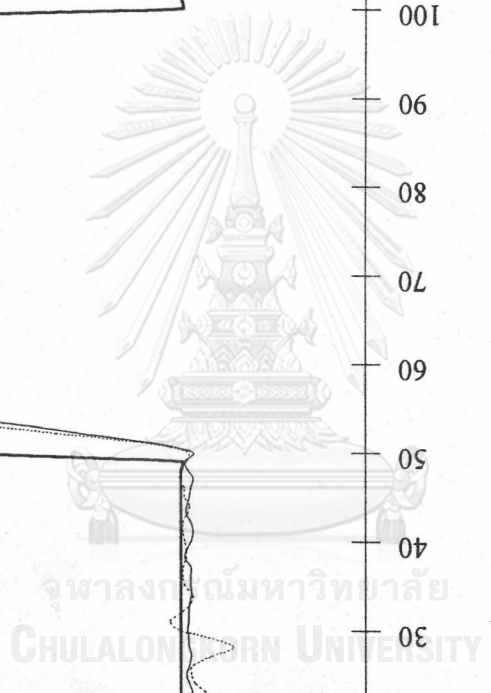
รูปที่ 5.23 แสดงผลการควบคุมระดับของเหลวด้วยตัวควบคุมที่เพิ่มซึ่งใช้ที่เซตพอยท์ 200 มม.

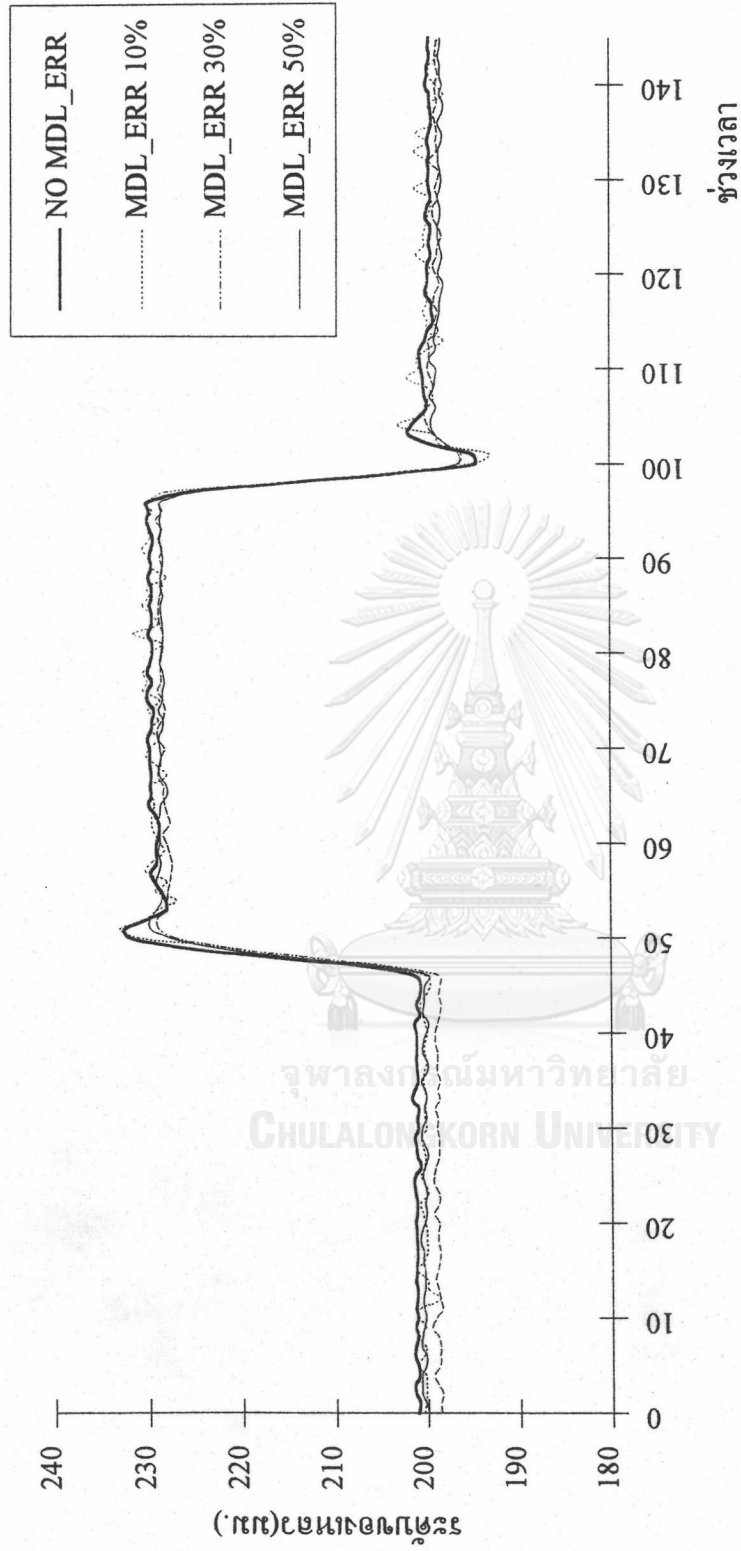
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

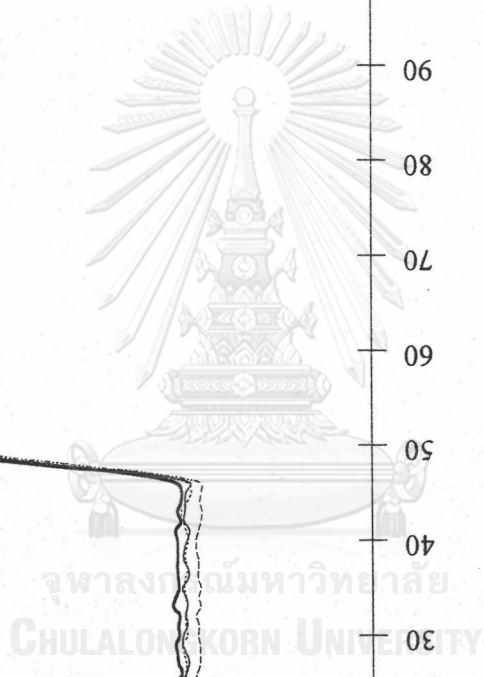
รูปที่ 5.24 แสดงผลการควบคุมระดับของเหลวด้วยตัวควบคุมพีอีซีที่เซตพอยท์ 250 มม.

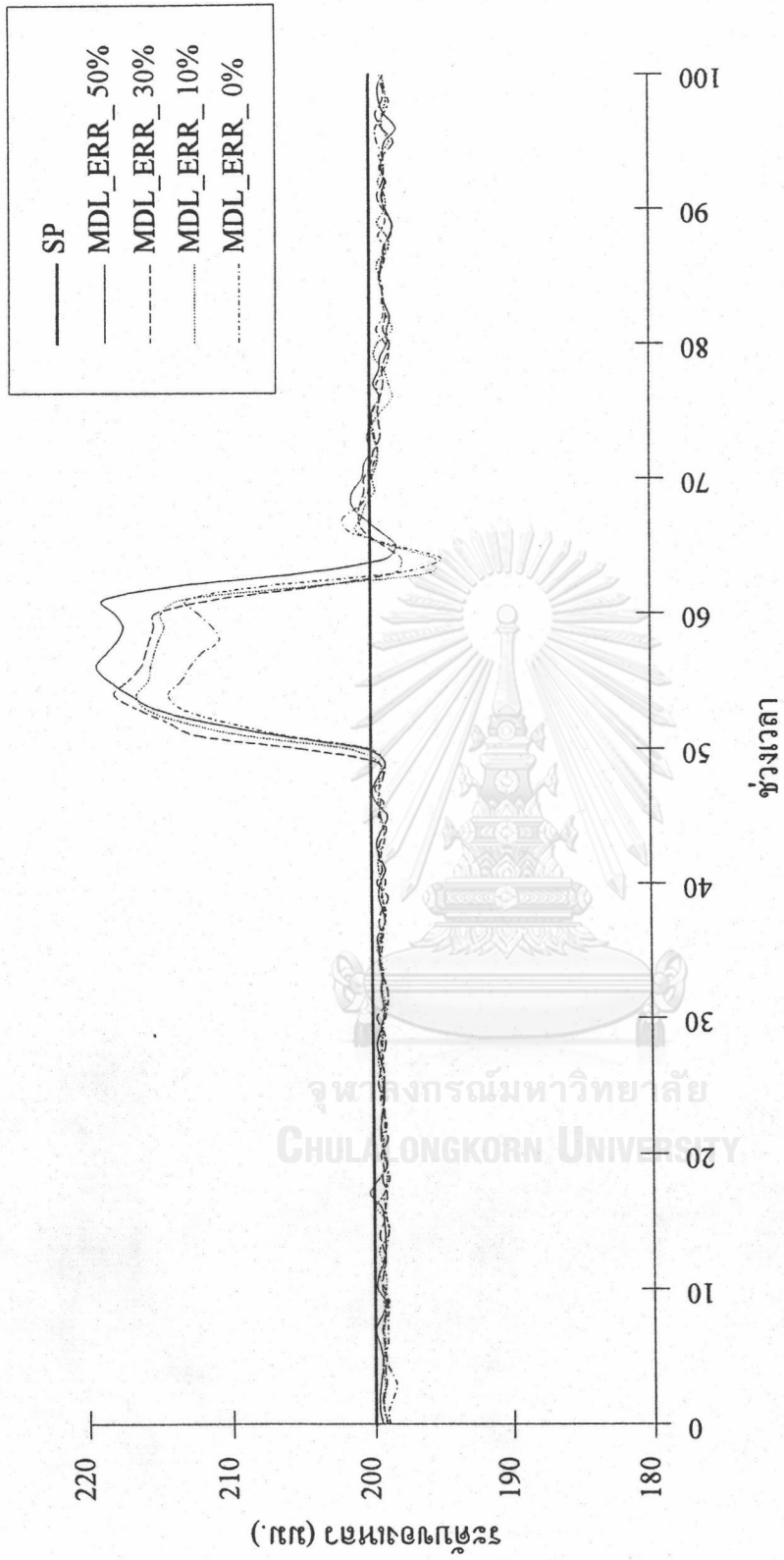

รูปที่ 5.25 แสดงผลการควบคุมระดับของเหลวด้วยตัวควบคุมพีดีเอ็มซี เมื่อมีค่าความผิดพลาดของไดนามิกแมทริกซ์

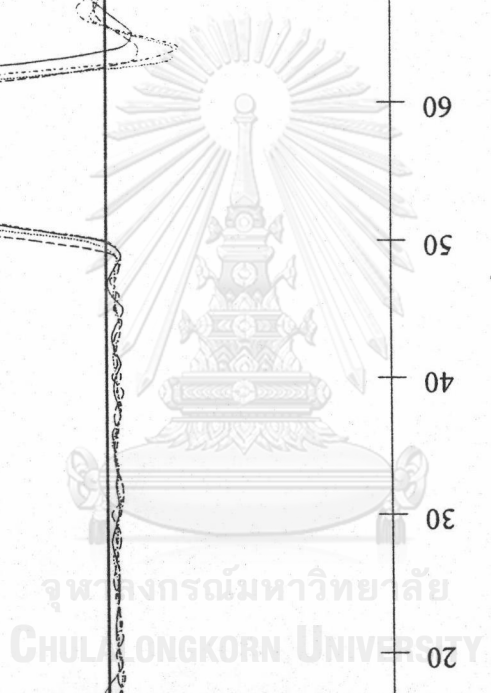
และมีการเปลี่ยนแปลงค่าเซ็ทพอยท์

รูปที่ 5.26 แสดงผลการควบคุมระดับของเหลวด้วยตัวควบคุมพีเอ็มซี เมื่อมีค่าความผิดพลาดของไดนามิกแมทริกซ์

และมีการเปลี่ยนแปลงของกระบวนการ

5.2 สรุปผล

- (1) ตัวแปรที่มีผลต่อประสิทธิภาพของตัวควบคุมดีเอ็มซี คือ จำนวนช่วงเวลาในการทำนายค่าตัวแปรเอาท์พุท, NP จำนวนช่วงเวลาในการปรับตัวแปรปรับ, NC และแฟกเตอร์น้ำหนัก, w สำหรับระบบดังผสมที่ทำการศึกษาเมื่อค่าคาบการเก็บตัวอย่างเท่ากับ 10 วินาที ค่า NP และ NC ที่เหมาะสมคือ 60 และ 15 ตามลำดับ โดยมีค่าแฟกเตอร์น้ำหนักเป็นตัวแปรในการจูนละเอียด
- (2) การเปรียบเทียบประสิทธิภาพการควบคุมระหว่างตัวควบคุมดีเอ็มซีและพีไอดี สำหรับระบบเอสไอเอสโอ 4 กรณี พบว่า ผลรวมค่าสัมบูรณ์ของความผิดพลาดจากตัวควบคุมดีเอ็มซีมีค่าน้อยกว่าจากตัวควบคุมพีไอดีทั้ง 4 กรณี
- (3) การเปรียบเทียบประสิทธิภาพการควบคุมระหว่างตัวควบคุมดีเอ็มซีและพีไอดี สำหรับระบบเอ็มไอเอ็มโอ 8 กรณี พบว่า ผลรวมค่าสัมบูรณ์ของความผิดพลาดจากตัวควบคุมดีเอ็มซีมีค่าน้อยกว่าจากตัวควบคุมพีไอดี 5 กรณี และมีค่าใกล้เคียงกัน 3 กรณี ซึ่งแสดงให้เห็นว่าตัวควบคุมดีเอ็มซีสามารถแก้ปัญหาลักษณะอินเตอร์แอกชันระหว่างลูปควบคุมได้จริง
- (4) ตัวควบคุมดีเอ็มซีมีความรอบคอบที่ดีกว่าตัวควบคุมพีไอดี จากการทดสอบโดยการเปลี่ยนแปลงจุดปฏิบัติการ หรือการสร้าง โมเดล ให้มีความผิดพลาด
- (5) สำหรับระบบที่มีตัวแปรอินพุท และเอาท์พุทมากกว่าสองตัวแปร สามารถจะนำตัวควบคุมดีเอ็มซีไปอิมพลีเม้นท์ได้ โดยไม่ซับซ้อนยุ่งยาก เพียงแต่หาค่าการตอบสนองต่อสแต็ป

ของอินพุตต่อเอาต์พุตให้ครบทุกคู่ แล้วนำมาสร้างเป็นไดนามิกแมทริกซ์ขยายเพิ่มเข้าไปจากเดิม และหาค่าตัวแปรที่เหมาะสมคือ ค่าแฟกเตอร์น้ำหนัก w ให้เหมาะสมกับระบบนั้นๆ ดังนั้น จะเห็นได้ว่าตัวควบคุมดีเอ็มซีเป็นเทคนิคการควบคุมแบบสมัยใหม่ที่วิศวกรควบคุมสามารถทำความเข้าใจและนำไปใช้งานได้ โดยอาศัยหลักการทางคณิตศาสตร์ที่ไม่ยุ่งยากเกินไป

5.3 ปัญหาและข้อเสนอแนะ

(1) เนื่องจากตำแหน่งของตัววัดอุณหภูมิอยู่ที่ระดับ 160 มิลลิเมตร ดังนั้นทำให้การควบคุมอุณหภูมิจะมีความผิดพลาดถ้าระดับของเหลวต่ำกว่านี้ ดังนั้นในการศึกษาต่อไปจะต้องปรับปรุงตำแหน่งของตัววัดอุณหภูมิให้อยู่ในตำแหน่งต่ำที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

(2) แก้ปัญหากระแสไฟฟ้าไม่เพียงพอ เพื่อจะเพิ่มอุณหภูมิของน้ำร้อนเป็น 70 หรือ 80 องศาเซลเซียส ซึ่งจะทำให้สามารถขยายช่วงการทดสอบให้กว้างขึ้น

(3) ออกแบบถังให้มีขนาดใหญ่ขึ้น เพื่อให้สามารถทำการทดสอบการตอบสนองต่อสเต็ปได้เหมาะสมกับค่าเกนและค่าคงตัวเวลาของกระบวนการ

(4) ถ้าสามารถแก้ปัญหาอุปกรณ์ให้เหมาะสม ดังกล่าวข้างต้นแล้ว การทดสอบสมรรถนะของตัวควบคุมควรจะทดสอบการตอบสนองต่อสเต็ปที่บริเวณรอบจุดของค่าเซ็ทพอยท์ และควรทดสอบทั้งลักษณะสัญญาณแบบสเต็ปและสัญญาณแบบพัลส์ เพื่อพิจารณาว่า จะมีความแตกต่างกันหรือไม่ และทำการทดสอบความรอบบัสต์ของตัวควบคุมดีเอ็มซีสำหรับ

ระบบเอ็มไอเอ็มโอ โดยมีทั้งการเปลี่ยนแปลงจุดปฏิบัติการของระดับและอุณหภูมิ รวมทั้งมีการ
ผิดพลาดของโมเดลทั้งระบบด้วย

(5) การพัฒนาโปรแกรมขั้นต่อไป สามารถนำขอบเขตของตัวแปรอินพุท และตัวแปร
เอาต์พุททั้งหมดมาเป็นขอบเขตของตัวควบคุม เพื่อศึกษาหลักการออปติไมซ์ระบบ โดยตัวควบคุม
คูดิเอ็มซี ซึ่งเป็นวิธีการที่ได้รับการยอมรับและมีการประยุกต์ใช้ในอุตสาหกรรม

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY